

HUSBOCKENS HUS

(en kärleksfull pendang...)

Drama i tre akter

© Matts Göransson

mattgo@hotmail.se

PERSONER

Eva Berg, kommunalråd, i sextiofemårsåldern.

Krister Berg, hennes några år äldre man, professor emeritus i arkeologi.

Magnus Berg, äldste sonen, i fyrtioårsåldern, arbetslös f d mellanstadielärare.

Elinor Berg, dottern, några år yngre än Magnus, IT-företagare som tagit time-out.

Markus Berg, lillebror till Magnus och Elinor, byggnadsingenjör med egen firma.

Personbeskrivningar: (I den ordning aktörerna uppträder.)

Markus är yngst av barnen i familjen. Han är byggnadsingenjör, med egen medelstor firma. Han har vuxit upp i huset, som pappa Krister lät bygga. Han är gift, har två halvstora barn, och är handfast, praktisk, rakt på sak. Genom olyckliga omständigheter är hans byggfirma på randen till konkurs. Han ser en stor möjlighet i att exploatera markområdet familjens hus ligger på. Det skulle rädda hans företag.

Elinor är mellanbarnet. Hon är singel och har varit verksam i eget företag som IT-specialist, men sålt rörelsen med mångmiljonvinst. Hon körde slut på sig själv i datorernas värld, och har sedan flera år tillbaka bara ägnat sig åt sitt nyfunna intresse: astronomi. Hon är numera lite inbunden, drömmande, men älskar sin familj och vill dem väl.

Magnus är äldst av syskonen och ensamstående. Han har utbildning (och arbetat) som mellanstadie lärare. Han bor i huset och är arbetslös sedan tre år tillbaka, efter nedskärningar i kommunens budget. Under tiden han arbetade skrev han en väl mottagen ungdomsbok, och han vill gärna fortsätta med skrivandet. Han är lite oroligt och nervöst lagd, inte minst inför sitt fortsatta liv.

Krister är professor emeritus i arkeolog och pappa. Han känner sig förbisedd som forskare, trots sin professorstitel, men är mycket lojal och gammaldags rättrådig. (I pjäsen uppträder han som levande endast tillsammans med Magnus.) Han köpte ett stort markområde, ritade och lät bygga familjens hus där, när barnen var små.

Eva är ett kraftfullt kommunalråd och mamma. Hon är van att ta beslut, och har framgångsrikt styrt kommunen i många år. Ett givande och tagande, ibland över partigränserna, har satt sina spår i hennes personlighet, men hon anser sig alltid ha kommunens (men även sin familjs) bästa för ögonen.

Introduktion: Mamma Eva ska gå i pension. Hon har samlat kollegor från alla partier till sitt kombinerade födelsedags- och avgångskalas. Det äger rum i familjens stora trävilla, som är kraftigt angripen av husbock. Byggnaden behöver genomgå en omfattande sanering, men det är kanske inte ens möjligt att rädda den från rivning. Yngsta sonen Markus kommer till Evas kalas. Han driver en konkursmässig byggfirma, men har ritningar och andra handlingar klara för att bygga ett stort köpcentrum på marken, som pappa Krister en gång köpte. Detta kommer att rädda hans företag ekonomiskt. Han har fått hjälp av sin mamma att i kommunstyrelsen få igenom exploateringsplanen. Men via en gåva från pappa Krister äger barnen varsin tredjedel av huset och marken...

Magnus är den ende av de tre barnen som bor i huset. Eftersom han är arbetslös lärare, på grund av kommunens nedskärningar, har han ont om pengar. Som kommunalråd har hans mamma Eva varit ytterst ansvarig för nedläggningen av Magnus skola. Han mår dåligt av detta, och saken blir inte bättre av att han försöker skriva sin bok nummer två, efter att med framgång ha gett ut den första ett antal år tidigare.

Evas och Kristers mellanbarn, Elinor, har sålt sitt framgångsrika IT-företag och är ekonomiskt oberoende. Hon har inga planer på att arbeta mera, utan ägnar all sin tid åt att se på stjärnhimlen och studera astronomi. För henne är det självklart att barndomshemmet Husbockens hus skall finnas för alltid...

För många år sedan hittade Magnus en gulds katt - från vikingatiden - på marken som hans pappa Krister äger. Det skedde under en promenad, när Magnus ramlade i ett stenröse och Krister var med. Krister, som är professor i arkeologi, förstår att marken blir oanvändbar privat, om fyndet offentliggörs och blir fornminne. Men samtidigt inser Krister att offentliggörandet skulle kunna kröna hans yrkesbana med en triumf!

Eftersom varken Krister eller Magnus kan bestämma sig för vad de skall göra med vikingaskatten, håller de båda tyst om sitt fynd under många år: Skatten låter de ligga kvar i stenröset. Men Magnus, som alltså har ont om pengar som arbetslös, skriver på en ny bok, vars berättelse i dold form handlar om en upphittad katt...

AKT 1

(Sent på kvällen i slutet av augusti: det är varmt ute och stjärnklart. Syrsorna hörs. I ett stort tvåvånings "träslott" pågår födelsedagskalaset för Eva Berg för fullt. Huset har en huvudentré med bastanta pelare, som bär upp en stor balkong, mot ett öppet landskap med några mindre kullar och bergknallar. En rymlig veranda med många spröjsade fönster på husets baksida vetter mot den stora, välskötta trädgården, där Markus kommer gående i smoking med ett paket i handen.)

MARKUS

(Han tar i handtaget, men får inte upp glasdörren till verandan på husets baksida. Han knackar försiktigt, sedan allt hårdare.) Jamen öppna då!

ELINOR

(Hon är festklädd i lång gråvit klänning, och kommer för att sätta sig i en stol inomhus, på verandan, men upptäcker Markus. Hon öppnar den kärvande dörren genom att lyfta den lite uppåt i handtaget) Men hej, varför står du därute?

MARKUS

När det är så mycket folk i huset, behöver ni väl inte låsa!

ELINOR

Men som du ser ut! (Hon tar om Markus kinder, granskar honom.) Dörren är ju öppen. Vet man hur man gör, kommer man alltid in. (De kindpussar varandra.)

MARKUS

(Han går in.) Kåken är fallfärdig. Den borde rivas. Ingen jäkel har råd att renovera den.

ELINOR

Vad har du gjort? Hur mår du? (Hon smeker Markus svullna kind.) Det är inget fel på verandadörren: Den hindrar aldrig mig från att komma in!

MARKUS

Äh, alla fönsterrutorna är på väg att falla ut. Ingen har underhållit dem på tio år.

ELINOR

Med lite kitt blir fönstren som nya igen. Det vet väl du som är byggnadsingenjör! Får jag se på dig. (Hon tar i Markus haka, vrider hans huvud höger/vänster.) Du är alldeles svullen!

MARKUS

Släpp mig! Gamla kåkar med eftersatt underhåll... De samlar på sig problem. Och så dyker alltsammans upp samtidigt: Snart börjar taket läcka, och pannan säckar ihop. Då blir det en kall vinter.

ELINOR

Säg det till mamma! Medan det är sommar fortfarande. Ta hit några av dina gubbar och reparera huset, istället för att klaga! Det är det minsta du kan göra. Jag har alltid älskat att vara här. Ända sedan jag var liten.

MARKUS

Tror du att jag väntar på, att kåken ska ramla ihop? Värst är det med trappan till övervåningen: Husbockarna käkar upp den! (Han ser sig omkring.) Var har du morsan?

ELINOR

Prata inte strunt om vårt barndomshem. Gör något... (Hon granskar honom uppifrån och ner.) Du kommer för sent. Eller så är du här för tidigt. Är det där paketet till mig?

MARKUS

(Han ger henne paketet.) Varsågod.

ELINOR

(Hon dansar runt.) Får jag ge dig en puss till? På din släta kind. (Hon gör så. Sorl och skratt hörs i bakgrunden.) Gå inte in dit nu! Låt henne vara ifred. Kommunfullmäktiges nye ordförande talar. Var har du varit? Mamma har inte sett dig på flera ljusår...

MARKUS

(Han vänder sig bort från salongsdörrarna, ser på Elinors klänning.) Omtänksamheten, den klär dig verkligen. Om bara tandläkarna hade samma medkänsla.

ELINOR

Får jag öppna paketet? (Hon håller upp det.) Du ser bättre ut med lite rundare kinder.

MARKUS

(Han tar om Elinors överarmar.) Först fick jag vänta en och en halvtimme. Sedan borrade den förbaskade tandläkaren i tre kvart.

ELINOR

Stackars lillebror! Vi har alla våra små bekymmer. Mamma pratade om dig. Hon undrade om du skulle komma. Eftersom du inte hörde av dig. (Hon snurrar runt, dansant.)

MARKUS

Hon har gjort en jäkla bra insats. Jag är stolt över henne: Att rida ut stormarna som hon gjort. Och kunna avgå med allas förtroende i behåll... Till och med hennes motståndare har förvandlats till beundrare. (Han gör en gest.)

ELINOR

(Hon trevar med orden.) Vi drar alla våra strån åt samma håll... Vi drar stråna till stacken... (Hon suckar.) Ja vem gör inte det? (Hon skrattar.) Vad har du köpt? Så tungt paketet är!

MARKUS

Öppna det då, om du törs! Jag har ont i käften som fan. (Han stirrar på Elinor.) Jag står inte ut med din nyfikenhet. (Han tar i sin kind.) Det känns som om rotfyllningen har gått upp i hjärnan.

ELINOR

Var glad att du fick det gjort. Du har alltid varit så känslig för smärta. Jag minns när vår hund bet dig, för att du drog honom i svansen.

MARKUS

Det där har inget med mammas födelsedag att göra!

ELINOR

(Hon skrattar.) Planeterna står inte i rätt läge för dig idag. Du borde ha frågat en astrolog, innan du gick till tandläkaren. (Hon smeker Markus kind.) Så roligt för mamma. Du skulle ha hört alla talen... Ja, jag blev faktiskt trött.

MARKUS

(Han går bort till fönstret, ser ut.) De där tandläkarna, de skyddar varandra. Försöker du kritisera en av dem, får du hela högen på dig.

ELINOR

Gör de inte sitt jobb, som alla andra? Som du gör?

MARKUS

Vi är den sönderborrade generationen. De säger det själva! Jag har räknat ut hur det gått till: De vet exakt hur man fixar en marknad. Och sedan säljer de sina tjänster på den.

ELINOR

Hur orkar du klaga? När det är en stjärnklar natt. Och kvällen är så varm. Bry dig inte om annat än att leva!

MARKUS

(Han vänder tvärt mot Elinor.) När jag gick i skolan borrade de först och frågade sedan. Tandläkarna borrade så djupt de kunde. För att få fäste för kvicksilverskiten, som de tryckte ner i hålen.

ELINOR

Åh, jag är så glad, för mammas skull. När du äntligen har kommit hit. Jag tvivlade också på att du skulle ha tid. Hon är så fin i sin klänning, så blommig! Och pastellfärgerna som klär mamma: Jag har hjälpt till med hennes hår.

MARKUS

Jag önskar jag kunde säga, att du är min framgångsrika syster. Och att du fullföljde dina möjligheter. På samma sätt som morsan gjort.

ELINOR

Jag njuter av varje sekund här. Ingen kan få mig att låta bli att se upp, mot en klar himmel på natten.

MARKUS

Det kostade mig tiotusen, min sittning idag. Så mycket har inte jag kontant. Vet du att vi blir lurade dubbelt upp: Först får de chansen att köra borren gratis i tänderna på oss... när vi var oskyldiga skolungar. Sedan, tjugo år efteråt, tar de betalt för att rotfylla och slänga dit porslinskronor! För att tänderna hunnit ruttna... Snacka om långsiktig affärsplanering.

ELINOR

Jag trodde du hade fullt upp, lillebror. Så du inte hann klaga. (Hon sätter pekfinger över munnen.) Sssch, nu hör jag att mamma säger något. Var glad att du lever. Du måste hjälpa henne att renovera huset.

MARKUS

Skaffa dig en inkomst. Så du kan hjälpa till med kostnaderna. Du kan inte gå utan jobb här i all evighet.

ELINOR

Kan jag inte? Jag har mina projekt. Och du har din present, som jag inte får öppna.

MARKUS

Jag har ingen som hjälper mig på kontoret med ritningarna. Du kan börja när du vill. Mamma skulle uppskatta, om du gjorde vad du kunde. Då kan jag få tid med det här huset.

ELINOR

Glöm det, lillebror. Jag är färdig med datorerna, och de är färdiga med mig. Jag ritar ingenting mer i mitt liv. (Hon klämmer på paketet.) Ett hårt paket... Mamma blir glad, när hon får din present! Hur tror du hon skulle ha det, om du inte fanns? (Hon ger Markus paketet.)

MARKUS

Hon vill bara övertyga mig om hur bra hon är. För att hon har något att vinna på det.

ELINOR

Där ser du! Alla har inte samma förtroende för dig som jag. (Hon dansar runt honom.) Men det finns andra dimensioner... som du och pappa och Magnus aldrig märkt. Gå in nu. Jag vill sitta här en stund. Jag älskar glasverandan! Och himlen när den är stjärnklar. (Hon sätter sig, Markus går bort och granskar trappan och börjar sedan gå mot salongsdörrarna.)

MAGNUS

(Magnus öppnar dubbeldörrarna till salongen, kommer ut, stänger dem bakom sig. Han har mörk kostym och färgglad slips, och är lätt berusad. Vid den rymliga glasverandans breda vackert vridna trätrappa upp till övervåningen står Markus. Elinor sitter i möbelgruppen med soffa, bord, två fåtöljer.) Varför sitter du här, Elinor? Men du har väl hört alltihop ändå.

ELINOR

Inte alls. Men det förändrar ingenting. (Hon reser sig, ser ut genom fönstren, lyssnar, nynnar, går ut efter ett tag för att se på natthimlen. Magnus vänder sig, upptäcker Markus.)

MAGNUS

Nej men tjenare, Markus. (De skakar hand.) Är det ditt dåliga samvete du har i paketet?

MARKUS

(Han håller i och ser på Magnus bläckiga hand.) Du har börjat skriva på något. Och du använder samma gamla kladdiga bläckpenna som förut!

MAGNUS

Det är inte samma penna... (Han ser på sin hand.) Och den här gången blir det en dokumentär.

MARKUS

Men du har ingen erfarenhet av sådant. Fixa till en fortsättning på din förra bok istället!

MAGNUS

Jag gör något nytt. För att inte upprepa mig: Verkligheten, det är min grej nu. Den har alla dokumenterad erfarenhet av. Sedan gäller det bara att få ned den på pappret.

MARKUS

Mitt råd är: Ge dig inte in på okänd mark. Försök få till det någon gång. Med det du behärskar. (Han rör sig mot dörrarna till salongen.)

MAGNUS

Lägg dig inte i vad jag gör! Jag har bestämt mig för att skriva om pappa och hans utgrävningar. Men du bygger hus som vanligt, såg jag i tidningen.

MARKUS

(Han vänder sig mot Magnus.) Uppriktigt sagt har jag fullt upp. Med mitt byggprojekt... Byropolitikerna i byggnadsnämnden djävlas så mycket det går!

MAGNUS

Så synd att du inte kan springa till mamma. För att få hjälp... Pappa grävde upp och du fyller igen. Men nu kan du inte utnyttja hennes kontakter längre.

MARKUS

Fjanta dig inte, lek inte storebrorsa med mig. Det är lugnare utan morsan: Allt går så mycket smidigare.

MAGNUS

Har du tänkt på att pappa var min pappa? Och mamma din mamma... Är du så beräknande?

MARKUS

Lek med orden du. Det är nyttigt för dig! Så ägnar jag mig åt att jobba. Någon måste dra in pengarna, som du lever på. (Han tar i dörrhandtagen för att gå in i salongen.)

MAGNUS

Så lätt det är att få dig att tappa humöret... Kommer du ihåg när vi fångade vattenödlor i tjärnen. Tjärnen bredvid lillstugan: Den som folk använde till att släcka elden med förr. När de svedde marken och brände stubbarna, för att få åkerjord.

MARKUS

(Han släpper dörrhandtagen.) Ja. Farsan höll på med sin avhandling. Och vi gjorde pilbågar av sälgen, bredvid stugan.

MAGNUS

Tjärnen frös aldrig till. Mätte vi inte djupet? Det var fyra fem meter till botten.

MARKUS

Tjärnen var livsfarligt för oss ungar. Vi borde aldrig ha fått vara där, innan vi kunde simma.

MAGNUS

Jag såg några barn som lekte där idag. Som vi gjorde. Jag fattar inte att mamma gick med på att du rev lillstugan. (Markus sätter sig hastigt med paketet i båda händerna.)

MARKUS

Den var helt slut. Var glad att farsan hade näsa för affärer. Och köpte rubbet när bonden dog. Marken går att använda. Och jag vill göra något konstruktivt av området. Det behövs inte många kubik för att fylla ut den sketna tjärnen.

MAGNUS

(Han ställer sig nära Markus, gör en gest.) Vart skall vattenödlorna ta vägen då? Jag är inte ensam om att vilja rädda dem. Du får aldrig igenom dina planer.

MARKUS

Nu är det din tur att prata med morsan.

MAGNUS

Det har jag redan gjort. Hon tänker inte ha något storbygge här i närheten. Hon uppskattar lugnet.

MARKUS

Så du menar att någon unge måste drunkna i tjärnen först? Innan vi gör något. Det är vår mark och vårt ansvar!

MAGNUS

Om det blir så, är det naturens gång. Den har ingen kunnat hindra. Det vet väl du.

MARKUS

Ironin klär dig lika illa som en spetsklänning.

MAGNUS

(Han sätter sig mittemot Markus, bakåtlutad.) Är det inte jag som sagt det? Eller skrivit det någonstans. Om du citerar mig, måste du uppge källan.

MARKUS

(Han ler.) Jag är glad för din skull. Om du kan börja tjäna pengar igen, på ditt skrivande. Men ge fan i vinet. In vino veritas... (Han skrattar lågt.) Där har du inget att hämta.

MAGNUS

Se på dig: Märkeskläder, fina klockan, fina bilen, och så pratar du bara pengar. Det gör inte jag.

MARKUS

Kom upp ur ditt självpåtagna djurplågeri. Ta bort strypkopplet som du fått på dig. Jag kan hjälpa dig. Och det vill jag: Du får påfyllning i plånboken när som helst.

MAGNUS

Vet du, i vissa avseenden är vi så olika: Jag undrar om vi har samma pappa. Jag har frågat mamma.

MARKUS

Hon svarade väl att du är en bortbyting... Tjárnens son...

MAGNUS

Tvärtom: Hon påstår att det är sant. Att vi är släkt.

MARKUS

(Han flinar, lägger paketet på bordet, lutar sig bakåt.) Tror du att jag skulle ha stått ut med dig annars, när vi växte upp? Du hade legat illa till, om vi inte båda två känt, att vi var av samma kött och blod. (Han ser skarpt på Magnus.) Du gillade att knuffa undan mig när farsan var borta, och morsan inte såg på.

MAGNUS

(Han reser sig, går bort till ytterdörren.) Äh, det var du som alltid satte dig ovanpå mig.

MARKUS

Så fan heller. Jag lät dig brotta omkull mig ibland. Fastän jag var starkare! Plågar det dig, att du kunde ha fått stryk av lillbrorsan... Men det fick du inte.

MAGNUS

(Han vänder mot Markus.) Var är din fjärrkontroll nu då? Varenda gång mamma frågade dig, när jag fyllde år... Vad jag önskade... Då valde du något som du kunde låna av mig.

MARKUS

När du var femton, och ville ha en moped...

MAGNUS

... då tyckte du att jag skulle ha en Rex. Som jag hatade. Den var både ful och klumpig. Men du gillade den.

MARKUS

Du var så kåt på att köra: När du haft den ett tag, var du lika frälst som jag.

MAGNUS

Jag fann mig i situationen. (Markus reser sig, går, lägger armen om hans axlar.)

MARKUS

Tacksamheten är broderskärlekens förkläde.

MAGNUS

Så irriterande du är: Det där har jag också skrivit någonstans. (Han tar bort Markus arm.)

MARKUS

Hur mycket har du hållt i dig, egentligen? Bara du ser hur schysst allt fungerar, kommer du att bli glad. När husen står där.

MAGNUS

Senilitet är inte min starka sida: Alzheimer finns inte i vår släkt. Parkinson har inget här att hämta heller... Pappa gav Elinor, dig och mig varsin tredjedel av huset och marken. För att han litade på oss. Att vi skulle göra det han tyckte var rätt.

MARKUS

Just det! Och allt jag behöver är din namnteckning. Sedan är du fri att göra vad du vill.

MAGNUS

Det kan jag inte, för pappas skull. Vi är utgrävare han och jag. Utforskare. Osjälviska. Idealistiska. Oberoende...

MARKUS

(Han skrattar lågt.) Tror du, ja. Sälj din del till mig. Då lossnar det. Bli oberoende på riktigt. Sälj och gör färdigt din nya bok. (Han går till salongsdörrarna, tar i ett handtag.)

MAGNUS

Jag kan inte sälja något jag äger, men inte har. En konstnärs dilemma... Men det förstår inte du.

MARKUS

Skitsnack! Prata med morsan... I det här läget lyssnar hon för en gångs skull bara på dig. (Markus öppnar salongsdörrarna, sorl. Ett glatt utrop hörs från mamma Eva. Han stänger dörrarna bakom sig. Magnus stirrar efter honom, vänder sig och upptäcker Krister.)

MAGNUS

(Elinor öppnar tyst den kärvande dörren, kommer in, sätter sig i en fåtölj. Krister skymtar i skuggan under trappan, bredvid en magnifik byrå Han är klädd i rökrock, smokingbyxor och lackskor. Magnus går dit.) Hej pappa! Hur mår du? Har du stått här i mörkret hela tiden?

KRISTER

Ja, jag är lite trött nu. Det tar på krafterna i min ålder: Att hålla sig vaken en sådan här kväll.

MAGNUS

Du är så ung att du blivit min vän, pappa... Hörde du vad Markus sa?

ELINOR

(Hon sitter bortvänd, högt.) Vem är det du pratar med, Magnus?

KRISTER

Kom hit. Så vi får vara ifred. Din syster förstår sig inte alltid på oss. (Han leder Magnus avsides.)

MAGNUS

Mamma blir fantastiskt uppvaktad ikväll. Synd att du inte orkade vara med. Jag minns fortfarande när du fyllde sjuttio. Vilken fest!

KRISTER

Hon vet att jag är här ändå. Hos henne. (Han smeker Magnus kind.) Har du skrivit något? Författandet, det är din sak. Inte marken och huset... Hur går det? Kommer du framåt?

MAGNUS

Framåt? (Han ser på sin bläckfläckade hand.) Våra liv... Hur länge vi lever... Det borde vara beroende av hur mycket lidande vi utsätts för. Ju mer lidande, desto längre liv...

KRISTER

Menar du att vi skall vi plågas extra länge i så fall? (Han ler.) Hur mycket jag än arbetade när du var liten... Varje kväll var jag hos dig en kort stund. Mamma manglade alltid era lakan. De doftade så gott när jag böjde mig över din säng. Och borrhade in huvudet i din kudde. Ett evigt ögonblick... Och kramade dig god natt. Hur långt tycker du mitt liv borde vara?

MAGNUS

Förlåt mig pappa. Kom ut här i ljuset. Så jag kan se på dig. (De går fram under trappan.) Jag blir så ursinnig ibland. När något håller på att gå sönder. Något jag tycker om. Och pengarna som kan rädda allt... De bara ligger där i ett stenröse. Och ber om att få bli använda.

KRISTER

Kom ihåg mig: Men det var du som hittade vikingaskatten. Jag insåg bara dess betydelse och värde... Att du och jag har hållit tyst om den i alla år... Det säger mycket om oss!

MAGNUS

Det vore lugnt om jag kunde gå Markus till mötes... Och berätta...

KRISTER

Allt kommer att lösa sig för dig. Du får ett långt liv. Och på slutet kommer harmonin. Men till dess måste du se upp. (Han tar om Magnus axlar.) Varför ville du prata med mig?

MAGNUS

Jag mår så dåligt för att huset är ruttet. Vi har inte råd att renovera det. Markus och flera andra jag frågat... De säger att det är meningslöst att göra något. Husbockarna gnager ner allt utan att det syns. Varenda morgon ligger det spån på trappstegen. Huset kommer att rasa ihop idag eller imorgon... Då blir allt värdelöst!

KRISTER

(Han stampar lätt i golvet.) Huset är inte ruttet. Det tar minst tio år till, innan det händer något. Du har tid på dig, att tänka dig ut härifrån...

MAGNUS

Vad skall vi göra sedan då? Hur kan jag planera för vad som händer om tio år? Jag vet inte ens vad jag skall skriva... När jag sätter mig ner med papper och penna. Till och med vädret är säkrare fem dagar framåt. (Han går undan med Krister efter till den dunkla andra sidan om salongsdörrarna.)

KRISTER

Ta fram vikingaskatt och presentera den. (Han pekar.) Då förstår din mamma vem jag är, utan att hon märkte det. Men glöm aldrig vad du fått av mig. Och glöm inte: vikingatiden betyder mera för mig, än för dig.

MAGNUS

Du vill ha ditt erkännande. Som du så väl förtjänar. Men vi får ingenting. Marken blir stämplad som kulturminne och oanvändbar. Värdelös för oss...

ELINOR

(Hon har rest sig och sopar bort spån i trappan med en borste, som stått bredvid, säger högt.) Är det du som pratar, Magnus?

MAGNUS

(Högt till Elinor.) Ja, jag behöver vara för mig själv en stund. (Till Krister.) Vad är det du varnar mig för?

KRISTER

Åh, ingenting... som du inte upptäcker själv. Jag är bara en gammal arkeolog och har gjort mitt. Jag har min vilja och din bror har sin. Du reder dig, det är jag säker på.

MAGNUS

Mamma och Markus, de är så lika. Men mamma kommer ändå aldrig låta honom bygga på vår mark. (Han tar i Krister.) Det är din mark, pappa. Som vi har fått av dig.

KRISTER

Du litar på Eva. Det är bra. Men hon kan ändra sig: Alla beslut är färskvara, utom de nedskrivna. (Han skrattar lite.) Men de kan vara ruttna ändå.

MAGNUS

Hon har jobbat i kommunen hela sitt liv. Motorvägen och högskolefilialen, de har hon beslutat om. Och det nya sjukhuset... De pratar om att döpa en gata efter henne!

KRISTER

Eva måste vara nöjd med det. Hon vill inte flytta från huset. Det gläder mig.

MAGNUS

Markus har övertalat henne att bygga ett köpcentrum här. Men mamma har redan fått sitt erkännande i livet. Pengar betyder ingenting för henne.

KRISTER

(Han ler.) Till och med den som har mera pengar än nödvändigt, säger så ibland. Kom ihåg vad som ligger i stenröset. En dag blir det möjligt, att hämta upp allt. Då löser sig dina problem!

MAGNUS

Jag glömmer det inte, pappa. Det vore som att glömma dig. (Han kommer fram ur dunklet, går uppför trappan till övervåningen, Elinor ser efter honom. Krister försvinner in i skuggan.)

ELINOR

(Högt.) Magnus, vart ska du? Du får inte gå upp och lägga dig nu!

EVA

(Elinor sopar trätrappan när Eva kommer ut genom salongsdörrarna, som hon stänger. Hon är klädd i en färgstark blommig aftonklänning.) Har du sett mina glasögon?

ELINOR

De ligger bredvid boken, som du håller på med. På bordet.

EVA

Men vad gör du? Sopar du trappan ikväll?

ELINOR

Det fanns några smulor där, som jag ville ta bort. (Hon ställer hastigt undan sopborsten.)

EVA

Varför var du inte inne hos mig och Markus istället? Jag saknade dig.

ELINOR

Det är stjärnklart nu. Jag ville titta på himlen. Jag gick ut, efter kaffet och tårtan.

EVA

Kom nu min stora, duktiga flicka. Kom! Här skall du inte gömma dig och vara utbränd. Tänk att jag har två vuxna barn, som bränt ut sig... Det är åtminstone en för mycket. (Hon smeker Elinors överarm.) Nåja, du kan i alla fall försörja dig.

ELINOR

Åh, mamma... Magnus gör så gott han kan. Han gör det han är bäst på. (Hon går bort till byrån och håller upp en whisky.)

EVA

Javisst, och jag är övertygad om att han inte räcker till. (Hon tar talmanuskriptet som ligger bredvid whiskyflaskan.) Ge mig glasögonen nu. (Elinor hämtar dem.)

ELINOR

(Hon ger Eva glasögonen.) Vill du ha? (Hon gör en gest med sitt glas. Eva viftar avvisande med handen.) Det var du som visade mig stjärnorna. Jag glömmer aldrig när vi såg Halley's komet här ute... Med en enorm vit svans. Den svepte som ett penseldrag över himlen. Och du sa att det var tur att den höll sig på avstånd.

EVA

Vi ska sätta oss ner, sedan. När allt är över. Och ta tjuren vid hornen... (Hon sätter sig i soffan, tar på glasögonen, bläddrar i sina papper.)

ELINOR

(Hon står vid byrån, tittar nyfiket på Eva.) Nu har säkert Magnus gjort något extra. Han var på så gott humör.

EVA

Jag vet inte om jag kan hålla med dig. (Hon läser tyst.) Men det här kan jag absolut inte säga till alla mina gäster! (Hon läser högt.) "Kära kolleger i kommunstyrelsen. Det är inte första gången jag fyller år. Och inte sista gången någon av er fyller år, hoppas jag. Tack för att ni är här. Jag har uppvaktat er, och det kommer jag att fortsätta med. Trots att jag nu drar mig tillbaka, med ålderns rätt. Vad vore våra gemensamma beslut värda, om inte motsättningarna funnits mellan oss? Vem vore jag, om inte en strid föregått våra överenskommelser i godo? Som födelsedagsbarn har jag vissa privilegier... ja ni hörde rätt, ibland känner jag mig som ett barn. Men verkligheten har vi alltid avhandlat tillsammans som vuxna människor i fullmäktige. Det är inget nytt. Men den erfarenhet av livsglädje ni gett mig, när den värsta fienden innerst inne kan förvandlas till en vän, den erfarenheten tackar jag för." (Hon lägger ifrån sig manuset i knäet.) Fy fan, vilken torr sallad!

ELINOR

(Hon klappar tyst ihop händerna.) Åh, vad jag är stolt över Magnus. Det borde du också vara. Ett sådant underbart, svindlande men ändå realistiskt perspektiv han har!

EVA

Flicka lilla, du hör inte vad jag säger.

ELINOR

Du måste vara trött, efter all uppmärksamhet du fått. Sträck ut dig en liten stund på soffan.

EVA

(Hon lägger sig ner på soffan, sträcker ut sig, fortsätter läsa högt.) "Min man och jag har aldrig kommit överens. Trots det blev vi alltid sams till slut. Äktenskapet är ett slagfält, men utan krigshandlingar. Så har även mitt politiska liv varit. Fred är nödvändigt. Det är bättre att planera den kommunala marken tillsammans, i motsättning mot varandra, än att gräva skyttegravar. Det förstår inte journalisterna, men det vet vi allesammans. Jag tackar er för att ni gjort min sista kväll som förtroendevald och födelsedagsbarn till ett kärt minne. Och de vänner jag fått bland er, trots - nej tack vare - blåmärken och skrubbsår, de vännerna kommer jag aldrig att glömma. Skål på er!"

ELINOR

Vill du ha lite vatten? (Eva ruskar på huvudet.)

EVA

(Hon låter manuskriptet sjunka ner mot bröstet.) Jag blir förbaskad, när Magnus skriver så här.

ELINOR

Allt han säger är sant! Och så skönt det är att höra. Han skriver verkligen bra! (Hon dricker.)

EVA

För helvete, min lilla flicka! Magnus får mig att framstå som en vindflöjel. Jag som har stridit och besekrat oppositionens alla dumheter. Skall jag servera dem det här?

ELINOR

Åh ja, kompromisser har du varit med om. Förhandlat har du också gjort. Och givit och tagit.

EVA

Påstår du att jag svikit min politiska tro? Och mina instinkter? (Hon skrattar och hostar lätt.) Ja, inte de senare, kanske... Jag har ju tre barn.

ELINOR

(Hon håller vatten i ett glas på byrån.) Snälla mamma, här är ett glas vatten. (Hon ger Eva glaset.) Gå in och håll ditt tal nu. Så är födelsedagen över. Så ärliga ord är jag säker på att de aldrig hört förut. Du har slutat med politiken. Det här kostar dig ingenting.

EVA

(Hon sätter sig upp, slänger undan manuskriptet på bordet.) Du går omkring och drar benen efter dig. Du, som är en fullvuxen kvinna! Vad har hänt med min ambitiösa, duktiga flicka? Du hjälper inte Magnus på det här sättet.

ELINOR

Jag klarar mig själv, det vet du, mamma. Jag ligger ingen till last. Jag skall komma och hälsa på dig oftare nu, när du är ledig. Och har hela huset för dig själv.

EVA

Jag funderar på att flytta in till stan. Det är lika bra att bli av med huset. Förresten har jag inte råd att bo kvar.

ELINOR

(Hon går fram till fönstret.) Stjärnhimlen härute, den ser du inte på samma sätt inne i stan. Vet du vad jag brukar tänka på? Ingenting jag gör... ingenting påverkar någon av alla hundra miljoner solar, som gnistrar längs Vintergatan.

EVA

Hela livet har jag försökt leva och arbeta efter min övertygelse. Det har din pappa också gjort. På sitt sätt... Men du som är ung och framgångsrik... Du säljer ditt företag och lägger dig och sover på pengarna. Och Magnus, som är vaken, han tror han har råd att skriva bort sin arbetslöshet. Du och han, ni är utbrända båda två, utan att hjälpa varandra...

ELINOR

(Hon vänder sig tvärt mot Eva.) Jag kom inte längre. Det tog stopp. Förlåt mig mamma.

EVA

Du måste försöka starta om igen! Det är mer än två år sedan du gav upp. (Hon reser sig.)

ELINOR

(Hon vänder sig mot fönstret.) Jag fick sådan ångest en gång. När jag var här ute och tog en promenad. Det var lika klart som ikväll. Jag satte mig på en sten och lutade huvudet bakåt. Plötsligt fanns allt tomrum däruppe... mellan stjärnorna... det fanns inom mig! Då ville jag bara krypa ihop och lägga mig ner. Jag ville lägga mig på mossan och dö.

EVA

Ska du dö nu? Den lyxen kan jag inte unna mig. Precis som din bror, har jag inte ens råd med sådana tankar.

ELINOR

(Hon vänder sig sakta mot Eva.) Gå in och håll ditt tal. Så dina vänner kan åka hem och sova gott.

EVA

Jag gör det för Magnus skull. Han klarar inte av att ta flera besvikelser. (Hon tar upp manuset och går in i matsalen.)

ELINOR

(Hon sätter sig, tar boken Eva brukar läsa i. Skratt och applåder hörs i det följande bakom dörren till matsalen. Magnus kommer nerför trappan.) Du skriver verkligen bra. Titta här! (Hon håller upp boken Eva läst i.) Mamma läser om din bok.

MAGNUS

Den framgången klär mig verkligen inte.

ELINOR

Är du ledsen? Får jag se på dig. (Hon reser sig, tar honom om axlarna.) Du måste klippa dig. Du är så snygg, när du har bakåtkammat hår.

MAGNUS

Jag orkar inte bry mig om mitt utseende. Inte när jag jobbar.

ELINOR

Får jag klippa dina toppar? De behöver putsas lite.

MAGNUS

Har du glömt att det är mammas födelsedag?

ELINOR

(Hon ler, tar fram kam och sax ur en byrå.) Hon är politiker, och van vid ovanliga grepp. Sätt dig på stolen här. (Magnus gör så. Hon börjar kamma och klippa honom.) Du måste lära dig att vara lite yttlig. (Hon kammar Magnus.) Ditt hår är lika tjockt som när du var liten.

MAGNUS

Jag tycker inte det är rätt... att dra nytta av mitt utseende.

ELINOR

Att vårda sina tillgångar är allas skyldighet. Tror du att din flickvän valde dig för att du skriver så bra?

MAGNUS

(Han reser sig häftigt.) En sak har vi gemensamt du och jag: Vi stirrar på stjärnorna. Men stjärnbilderna är olika. Jag ser dem bara när de speglar sig i vattnet.

ELINOR

Sätt dig! Jag är inte klar. (Hon tar i honom, får honom att sitta.) Mamma skulle säkert uppskatta om du hjälpte henne med huset. Jag har tänkt på, att jag skulle bli olycklig. Om inte huset stod kvar här, hela mitt liv.

MAGNUS

Jag är arbetslös. Det är inte du. De tvingar mig att söka minst fem jobb om dagen. Annars drar de in mina pengar, som jag får i bidrag. Samtidigt försöker jag vara kreativ. Jag har kniven på strupen.

ELINOR

När du skrev din första bok... Det lyckades du med, samtidigt som du jobbade.

MAGNUS

Ah, den söta sagan... Om en lärare som skriver en bok. Som vänder sig till eleverna som han undervisar.

ELINOR

(Hon skrattar.) Du har lyckats med något som inte vem som helst gör... Räta på ryggen. (Magnus gör det, hon klipper.) Kritikerna gav dig beröm.

MAGNUS

De är beroende av bokförlagen. Deras drömmar gäller bara nästa tryckning: Av det de skriver själva! Därför smeker de den kattunge, som de tror att de kan få att spinna. Och slår ihjäl katten, när den blivit stor. Jag överlever inte genom att bli kliad under hakan. Nu, just nu, behöver jag vila. En paus...

ELINOR

De sa att du var så poetisk: Så stilsäker och så aktuell. Du kan få jobb på en reklambyrå, när du vill. (Magnus kastar en blick på henne över axeln. Hon klipper vidare.)

MAGNUS

Varje dag, när jag går runt här i skogen... Jag stirrar på tallarnas stammar. De liknar mer och mer ett galler, som jag inte kommer igenom. Inte ens om jag försöker.

ELINOR

(Hon hejdar sig, ser ut genom fönstret.) Jag älskar mörkret härute. Inne i stan är det aldrig lika klart. Och inte så djupt och svart: Cassiopeja, Plejaderna... Så härligt liten jag känner mig. Himlen välver sig som en cykelhjälm över mitt huvud. (Hon snurrar runt, dansant.) Mamma är så snäll. Jag skulle vilja bo här som du. (Hon börjar klippa igen.)

MAGNUS

Vi byter, det har du tid med. Jag kan ta över din lägenhet med en gång. Så du kan få se det jag ser: När du vaknar här i gryningen, och dimman lättar... Det är fantastiskt, jag lovar! Då måste du gå ut. Och titta på hur vildsvinen bökar sönder ängen. Och sedan, mitt i natten, kan du snubbla i deras hålor. När du vandrar bland stjärnorna... Sådana nöjen har inte jag råd med...

ELINOR

Nu är du färdig. (Hon stryker hans hår bakåt, hämtar en spegel i byrån.) Titta dig i spegeln!

MAGNUS

(Han ser sig i spegeln Elinor håller.) Så bra: Jag känner fortfarande igen mig själv. (Han tar spegeln, granskar sitt hår.) Tror du att mamma och pappa var lyckliga? Medan vi var barn.

ELINOR

Javisst. (Hon nynnar kort.) Stjärnorna som vi kan se, de som är längst bort... De är tusentals år äldre nu. Så lång tid tar ljuset på sig för att komma hit. Vi kanske ser deras barndom. Tänk om de slocknat, eller blivit supernovor eller vita dvärgar. (Hon ser och tar på Magnus huvud.) Jag önskar att du blev lite mer harmonisk.

MAGNUS

(Han ser sig i spegeln.) Du är verkligen bra! Du måste hjälpa mamma också... Hon behöver pengar för att rusta upp huset. Och jag kan inte ge henne dem.

ELINOR

Tack och lov för att du drar ditt strå till stacken. På ditt sätt... När jag blir färdig med mina studier i höst... då åker jag till observatoriet på Kanarieöarna. Vi letar efter ett samband i mitt projekt... För att lättare räkna ut stjärnornas ålder.

MAGNUS

(Han flinar.) Om pappa hörde dig, skulle han säkert uppskatta rymden i dina visioner.

ELINOR

Tyst med dig! (Hon daskar till hans axel.) Ingenting är värre än ensamheten. Den är absolut. Som tomrummet mellan planeterna... som himlen som nästan bara är svart. (Hon hämtar sopborsten, sopar upp Magnus hår från golvet.) Du får ta min lägenhet när du vill. Sätt dig och skriv där! Medan jag är på Kanarieöarna. Och studerar stjärnorna i ett av deras teleskop.

MAGNUS

(Han reser sig, stryker håret bakåt.) Du gillar att jag har det som jag har det. Som författare till en enda bok. Utan möjlighet att kravla mig upp ur vattnet.

ELINOR

Ditt påstående är en tolkningsfråga. Alla konstnärer måste tolkas.

MAGNUS

De gjorde samma tolkning på mitt jobb, när jag fick sparken. (Han ruskar på huvudet, stryker bak håret.) Behöver jag inte en paus? För att kunna göra mig själv rättvisa...

ELINOR

Mamma kan få hjälp av sina politiska vänner. För att ta hand om huset. (Hon ställer undan sopborsten.)

MAGNUS

Alla dina känslor dränker mig: Mamma ska bo kvar. Och huset måste renoveras. För pengar som hon inte har, men du: lägg ut dem åt oss!

ELINOR

(Hon går bort till fönstret, drar med fingertopparna längs rutorna, tecknar tyst på dem.) Du är orättvis! Gör mig inte avundsjuk: Människorna är fast i sina kroppar, i sin existens. Ändå glimmar vi mot varandra... Som stjärnor, på ljusårs avstånd. Sådan är inte du. Du kan röra dig överallt, mellan oss. Åh, om jag också var konstnär!

MAGNUS

Elinor, ta din råa verklighet och släng den i en gryta. Och koka länge!

ELINOR

Jovisst ska jag det. (Hon svänger runt glatt.) Mamma beundrar dig. Jag skulle aldrig orka arbeta så mycket som du, för att uttrycka mig. Skriv en ny berättelse: En uppföljare till din första.

MAGNUS

(Han tar Elinors hand, snurrar runt henne dansliknande, så hon sätter sig.) Jag håller på: Lova mig att inte berätta för någon, innan den är färdig. (Elinor ler och nickar. Han står lutad över en fåtölj med händerna på dess ryggstöd.) Min nya berättelse... den handlar om en bror och hans syster. De är åtta och tio år. Systemen är äldst och bortskämd av sin mamma. Hennes bror har aldrig haft någon riktig vän. Förutom deras pappa, förstås. Han är jordbrukare. En dag när barnen är ute och leker i ett stenröse, mitt på åkern utanför huset... den dagen hittar de en gulds katt. Som är begravd bland stenarna. Där finns halssmycken och armband och ett svärd.

ELINOR

Är det så du använder din fantasi? Du är för realistisk. Vad du behöver är en ryggrad i din vardag: En stomme och rutiner. Du lyckades med din första bok, för att du hade ett jobb, samtidigt som du skrev.

MAGNUS

Systemern och brodern leker ofta i stenröset, när ingen ser dem. Hon tar på sig ett halssmycke. Han har armringar av guld och viftar med det rostiga svärdet. Han drömmer om att bli bäst i världen, på höjdhopp. Men hon vill segra med sin skönhet och intelligens.

ELINOR

(Hon suckar.) Och sedan säljer de alltihop. Så berättelsen får ett lyckligt slut!

MAGNUS

(Han skrattar.) Lyssna färdigt: En dag när systemern och brodern smugit sig bort... Till sin härliga hemlighet. Då dyker en vålnad upp. Han har vaktat på dem länge, men visar sig inte förrän nu. (Han sätter sig mittemot henne, framåtlutad.)

ELINOR

Är du inte rädd för, att det blir samma avstånd mellan dina bokstäver, som mellan stjärnorna... och människorna?

MAGNUS

Elinor, du förstör min berättelse... Vålnaden pustar och frustar och tornar upp sig över barnen. De ligger skräckslagna på marken. Han befäller dem att glömma skatten.

ELINOR

Och glömma var de hittat den. Och glömma honom, vålnaden. Sedan får de söka i sitt inre.

MAGNUS

Äntligen försöker du hänga med! Barnen somnar av den sövande andedräkten. Och vaknar upp sedan, utan att minnas vad som hänt.

ELINOR

Slutet tycker jag om: Det är så... så svävande... och poetiskt!

MAGNUS

En dag tjugo år senare går pojken över åkern, som har blivit en äng: Ingen har brukat jorden på många år. Han har blivit världsmästare i höjdhopp, och sörjer sin pappa som just dött. Systemern kom inte på begravningen. Hon flyttade utomlands när föräldrarna sålde gården. Som de blev för gamla för att orka med. Landskapet har förvandlats till en ödebyggd. Pojken går med blicken i marken, försjunken i minnena av sina tävlingar... och saknaden efter sin pappa. Då snubblar han och faller. Och svimmar, eller somnar...

ELINOR

(Hon ser ut genom fönstret, distraherad, lyssnar.) Ja, det låter bra. Är det inte mamma som hostar därinne? Alla gästerna kanske äntligen har gått hem.

MAGNUS

När han vaknar har han kört armen in i stenröset. Han drar ut handen och ser en guldring runt handleden. Han ligger på rygg med armringen lyft mot himlen.

ELINOR

Och då kommer vålnaden igen? (Hon reser sig. Magnus gör lugna berättargester.)

MAGNUS

Vålnaden sveper upp över honom och suckar och stönar. En enda pust från hans andedräkt täcker himlen med dimma, medan han uttalar sin förbannelse: Alla små skall bli stora. Allt stort är smått. Gör du rätt, blir det fel. Varje seger är en förlust, om du glömmer mig.

ELINOR

(Hon ser mot salongsdörrarna, suckar.) Allvarligt talat, du måste fundera på vilket budskap du vill få fram, med din berättelse... Så du kan tjäna lite pengar på den.

MAGNUS

Berättelsen slutar med att sonen säljer guldet. Sedan köper han tillbaka gården. Och blir en förlusttyngd jordbrukare. (Han ler.) Och han delar inte med sig till sin syster.

ELINOR

Det är bra... (Hon lyssnar, Eva hostar.) Du kan skaffa dig ett jobb imorgon. På vilken reklambyrå som helst... (Hon går mot salongsdörrarna.) Jag undrar hur mamma mår. Hennes hosta låter hemsk... Men du har kvar dina drömmar. Som vi hade när vi var små. (Hon öppnar salongsdörrarna och ser att de sista gästerna går.)

EVA

(Markus kommer ut från matsalen, börjar småprata med Elinor. De går uppför trappan. Magnus sitter kvar, bläddrar i sin bok när Eva kommer in.) Ja du, lilla gubben, tal har du aldrig kunnat skriva. Det var bara framförandet som räddade mig från en katastrof.

MAGNUS

Duktiga skådespelare har alltid varit älskade av författarna.

EVA

Hör du, du, nu lägger du av. Sätt dig inte på någon häst när du är med mig.

MAGNUS

Du låter som om jag var din pojkvän.

EVA

Pojke ja, det är du, vän också, det hoppas jag. Men inte samtidigt, det vet du. Ursäkta mig, lilla gubben, att jag är så okvinnlig. Din mamma vet att hon har så svårt att gå i pension. (Hon klappar honom på axeln.) Åh, vilken tur att din pappa inte hörde mig tala.

MAGNUS

Han hör mer än du tror. Men det är mitt problem. Vill du inte gå och lägga dig nu? Så tar vi tag i brorsans byggplaner imorgon.

EVA

Jag tänker inte flytta härifrån, för hans skull. Din bror är en skojare, när det gäller husbyggen. Hjälp mig hantera honom. Kan inte jag få gå runt här och plocka blåbär och åka skidor, innan det är läggdags om några år?

MAGNUS

Mamma, kommer du ihåg talet jag skrev åt dig? När du skulle åka iväg på din första partikongress.

EVA

Ja, du var tjugo år. Jag var helt galen som litade på dig, i den åldern.

MAGNUS

Minns du att det handlade om gränser? Gränserna mellan visionen och verkligheten, fantasin och fakta... Och hur mycket samhället kan tjäna på, om människorna litar på sig själva. Och varandra...

EVA

(Hon skrattar.) Jag skulle aldrig ha hållit det talet idag.

MAGNUS

Det gav dig ditt första politiska uppdrag!

EVA

Inbilla dig inget, grabben. Jag fick jobba häcken av mig efteråt. För att ta udden av allt jag sagt, som du skrivit. När alla skällde på mig. Det var just för att jag i efterhand lyckades vända bort det du skrev, som jag lyckades komma in i kommunfullmäktige.

MAGNUS

Vem frågar efter annat än resultatet? (Han reser sig, omfamnar Eva.) Mamma, du är trött nu. Ska du inte ta igen dig en stund?

EVA

Du och din syster, ni har en del gemensamt: Ni stirrar: Hon stirrar mot himlen och du stirrar i backen. Det kostar, men hon har åtminstone pengar på banken.

MAGNUS

Är det din eller min födelsedag? Pappa brukade säga till mig, när jag gick i gymnasiet: Gör vad du vill med ditt liv, bara du trivs. Och det har jag gjort.

EVA

Skyll inte på din pappa. Vid min ålder genomsådar man det mesta. Du flydde in i ett liv du inte klarade av: Att bli författare. Varför smet du iväg dit? Du hade ett jobb, nu har du ingenting. Allt är den där brudens fel. Hon som du hade ihop det med på ditt jobb. Hon kunde inte få barn, och jag fick inga barnbarn.

MAGNUS

Markus har en fru. Och två barnbarn som är dina.

EVA

(Hon hostar ihåligt, skrattar, sträcker ut sig på soffan.) Sätt dig bredvid mig, är du snäll. Så jag kan hålla dig i handen. (Magnus gör så.) Om du visste vad jag avskyr födelsedagskalas.

MAGNUS

Det är över nu, gästerna har gått hem... Jag tycker inte om att du hostar... Pappa brukade gömma presenterna för dig, när jag var liten. (Han ler.) Det var så kul att hjälpa dig leta.

EVA

Och alla de gånger pappa blev svartsjuk. När jag var borta på kvällarna. Ja, det är över nu. Han trodde jag hittade på något... hade en affär med någon. Och nog stötte de på mig i kammaren, när jag var yngre, oavsett partifärg. Men det är slut för länge sedan. Jag kan bara säga till dig: det fanns aldrig något för pappa att oroa sig för.

MAGNUS

(Han pussar Evas panna.) Det är tur att du är frisk. Men brorsan säger att huset är fallfärdigt. Jag skulle inte klara av, om det var tvärt om!

EVA

Jag tycker väldigt mycket om din första bok. (Hon tar upp boken.) Jag brukar läsa i den ibland. Innan jag somnar. Berättelsen är som en gammal isländsk saga: Kärv och kärnfull och med ett lärorikt slut.

MAGNUS

Huset är ruttet, mamma. Jag tror på brorsan när han säger så. Han har sett tillräckligt många sjuka hus i sitt jobb. När han dömer ut kåken är den slut.

EVA

Du har alltid varit så lättledd. Du måste lägga av med det. (Hon smeker honom.) Du är konstnär. Just därför kastade hon sig över dig... din fru. För att du är ett lättfångat byte!

MAGNUS

Jasså... Och det var av samma anledning som du lät mig skriva dina tal... (Han reser sig.)

EVA

När pappa köpte marken gjorde han en grundlig undersökning. Innan vi byggde huset.

MAGNUS

Klarade han av det? Så vitt jag vet pensionerades han som arkeolog: han blev professor emeritus till och med.

EVA

Magnus! Dina spydigheter bitet inte på mig: Pappa tog hit en kollega som var expert på trähus. För några år sedan... Här fanns inget att anmärka på!

MAGNUS

Tror du någon kan se vad som finns inne i träbjälkarna? Utan att såga sönder dem. Du vill inte veta om det... Men jag har sett att det är husbockarna som äger huset idag.

EVA

Pappa var så försiktig: Han tog inte ens ett lån. Och vi var rädda för att någon annan skulle köpa marken. Innan vi sparat ihop pengarna. Varför är du inte mera som din pappa?

MAGNUS

Varför är inte du mera som min mamma? När jag går på stigarna och ser tallskogens höga stammar... de känns som ett fängelse. Men virket är åtminstone friskt. Jag kan inte smita mellan stammarna. Jag går på min stig. Allt annat är omöjligt för mig.

EVA

Du har en lustig litterär ådra någonstans. Vem kan du ha fått den ifrån? När du var liten sa din pappa, att du kunde se ödlorna i botten på tjärnen. Men ingen annan såg dem.

MAGNUS

Jo, så var det, jag ville bara inte fånga dem. (Han sätter sig bredvid Eva, tar hennes hand.)

EVA

Jag är trött nu, när jag gått i mål. Min enda önskan är att få bo här. Jag längtar efter att det skall bli bär på allt ris i skogen. Som jag har sett att det kan bli i år.

MAGNUS

Våra äppelträd... Jag älskar din äppelpaj. Träden kommer att försvinna, om brorsan får som han vill. Och tjärnen som vattenödlorna lever i. (Han smeker henne.) Men det tar vi imorgon.

EVA

Morgondagen: det låter härligt! Ge mig en filt. (Magnus hämtar.) Jag är lite trött. Jag sover en stund på soffan. Jag tycker om att se ut genom alla fönstren, när det är släckt i huset. (Hon lägger sig, får filten.) Jag tycker du ska gå in i politiken. Släck lampan! Jag hjälper dig med alla mina kontakter. Det enda du behöver är lite fostran. Så du vet hur en slipsten ska dras. Sedan kan du försörja dig.

MAGNUS

Det är omöjligt, mamma. Jag har mina drömmar: Jag blir inte av med dem, fastän jag är vuxen. (Han släcker lampan.) Vila en stund nu, eller försök sova. Du hatar din födelsedag, men det gör inte jag: Grattis än en gång, mamma! (Han pussar Eva, som ligger och hostar.)

EVA

Lämna mig ifred nu, Magnus. Det säger jag med ålderns rätt. Inte av något annat skäl...

MAGNUS

Jag har pussat dig vartenda år, på din födelsedag. Ända sedan jag föddes. Och det betyder något för mig. (Han drar sig undan, sätter sig i en fåtölj. Eva reser sig efter en stund, går uppför trappan med filten i famnen, medan hon hostar lätt. Magnus ser ut genom fönstren.)

AKT 2

(Det är morgon nästföljande dag vid åttatiden. Solen strålar in genom de många rutorna på glasverandan. Magnus sitter i en fåtölj, ledigt klädd i ljus skjorta och beige byxor. Han funderar, skriver ibland i en anteckningsbok, ser upp när han hör ett ljud. Krister står i skuggan under trappan i rökrock, tofflor och med randiga pyjamasbyxor.)

KRISTER

(Han lösgör sig ur skuggorna mot väggen till matsalen.) God morgon, Magnus! Sover Eva fortfarande?

MAGNUS

(Han vänder sig sittande om.) Jag tror det. Men mamma har en unik egenskap: När hon verkar sova, då är hon som mest vaken.

KRISTER

Ja, ja, jag känner henne. Hon är en vaken kvinna.

MAGNUS

Javisst, pappa... Men det är dags för mig nu: Att berätta för henne om vikingaskatten. Som ligger i stenröset på ängen.

KRISTER

Det kan du drömma om! Den har du och jag för oss själva.

MAGNUS

Jag hade en dröm i natt... Du talade om för mamma att hon inte behöver flytta härifrån. För att det finns pengar att hämta i stenröset. På din mark, marken som du köpte. På ängen som syns från balkongen. Hon grät av tacksamhet. För att hon förstod att du ville rädda henne ur askan... Askan efter hennes långa liv som ordförande i kommunen. Som inte ger henne många kronor till framtiden... som pensionär.

KRISTER

Sover hon nu? Är du säker på att hon sover?

MAGNUS

Ja då... jag vet att hon sover. (Han reser sig upp.) Så glad mamma är, för att du finns.

KRISTER

Är hon glad? Säger du det... Efter alla år som vi varit gifta. Ja, vi är inte så olika som du tror.

MAGNUS

Det var ni inte mot mig: Ni var inte särskilt olika, när jag var barn. (Han går till Krister.)

KRISTER

(Han ler.) Men nu har du vuxit upp och är fattig som en husbock. Medan din bror Markus river och bygger nytt. Och din syster... hon sitter i askan efter sin utbrändhet! Och räknar alla pengar hon fått för sitt företag.

MAGNUS

Din humor är inte min, pappa... (Han går bort mot trappan, pekar.) Jag gräver inga gångar i träet, som husbocken gör. Och lämnar spån på trappstegen. Som Elinor sopar upp varje morgon.

KRISTER

Du måste vakna! (Han vänder ryggen till, sjunker in i skuggan.) Eller är det vi andra som drömmer? (Han skrockar, skrattar.) Hur som helst, det är svårt för dig att väcka oss, om du inte är vaken själv.

MAGNUS

(Han ställer sig bredvid Krister under trappan.) Inte så högt, pappa! Annars hör mamma dig. Vi pratar inte om skatten. Jag tänker inte avslöja var den finns. Om du inte gör det.

KRISTER

När du ramlade i stenröset... Och jag hjälpte dig upp. Du var elva år, när du hittade den.

MAGNUS

På din mark, ja. Marken som du köpte, som vi har fått av dig. Jag kände att det fanns något därinne. När jag snubblade och rullade runt bland stenarna. Och så kröp en huggorm ut. Som du krossade skallen på, med din fot. Sedan hittade vi skatten, som du kommer att bli berömd för.

KRISTER

(Han klappar Magnus i ryggen.) Det hade varit enklare, om du inte varit med.

MAGNUS

Är du säker på att jag var det?

KRISTER

Skulle jag skämma ut mig som vetenskapsman och arkeolog? Och hävda att jag gjort upptäckten? När det var du... Jag har levt mitt liv och följt alla viktiga regler. Inte för att vara anständig, utan för att inte svika mig själv.

MAGNUS

Inte ens om du var död för mig, blev det lättare. Jag måste ändå göra som du vill.

KRISTER

Vad vet du om min vilja? Du drömmer om det jag inte vill drömma om!

MAGNUS

Markus ska bygga ett köpcentrum på ängen där skatten ligger. Mamma behöver pengar för att bo kvar i husbockens hus. Och Elinor går runt härute, och tittar på stjärnorna.

KRISTER

Använd inte fantasierna om min död. För att du behöver pengarna till ditt skrivande. Din mamma kan du inte leva på. Inte nu, när hon pensionerats från politiken, då är du död.

MAGNUS

(Han drar Krister lite avsidet.) Jag har inte ens berättat för dig vad jag skriver på. Och slutet... jag har långt kvar, innan jag kommer fram till det.

KRISTER

Säger du det? Jag vet mera än du vet att jag vet. (Han tar i Magnus skrivarm.) Du lämnar ditt skrivande öppet på ditt bord, så jag läste... Du är färdig!

MAGNUS

(Han tittar på sin bläckkladdiga handflata.) Får jag inte ha något för mig själv? För dig... Ingen annan har med min berättelse att göra! Tills jag bestämmer mig för, att dela med mig.

KRISTER

Sälj guldklumparna, då! Som låg bredvid. Jag vägde dem, innan jag placerade tillbaka allt som det låg: Det är minst elva kilo. Och du var elva år... Men svärdet och hjälmarna kan du lämna in till läns museet. Och säga att du hittade dem i skogen... eller var som helst.

MAGNUS

Du har läst det jag skrivit! (Han ruskar på huvudet.) Jag fick idén när vi hittade skatten. Den kommer att rädda min ekonomi, när jag blir färdig...

KRISTER

Du har en plan. Det är bra. Fullfölj den! Och sedan minns man mig för mitt arbete som professor och vetenskapsman. (Han ler.) I två eller fem år... högt räknat. Men är det vad jag kan få, så tar jag det.

MAGNUS

(Han tar tag i Kristers rockslag.) En del dårar försöker bli odödliga medan de lever. Eller så inbillar de sig att de kommer bli det. (Han släpper Kristers rockslag.) Men jag vill vakna på morgonen... och bli överraskad. För att jag har fått en dag mer än jag bett om. Men det vågar jag inte tro på... min tro är för svag.

KRISTER

Du tänker väl inte ta livet av dig? (Han skrattar.) Du har ärvt för lite av mig. Du kunde ha blivit diplomat. Ge ut din berättelse om skatten! Men är det en skatt, eller något annat? En förbannelse? Hur som helst: utnyttja den för din överlevnad!

MAGNUS

Glöm det, pappa. Du har inget emot att bli firad som den som dog, innan du blev rik och berömd. Men jag... jag vill bestämma vem som får definiera min förmögenhet.

KRISTER

Sluta prata om min död! Eva... hon skulle aldrig säga så till mig. Varenda gång hon tyckte att jag "påtrade i jorden"... när jag jobbade som arkeolog. Då stängde jag av: Jag lyssnade inte.

MAGNUS

(Han ler.) Och du tar inte in vad jag säger... Men prata inte så högt, så att mamma vaknar!

KRISTER

Du snickrar ihop en berättelse för att rädda dig och mig, och överleva. Men är det allt? Kan du inte mera? Eva lever i huset som hon och jag byggde. Du har sprungit på min mark, ända sedan du var barn. Och så fantiserar du ihop en berättelse! För att du tror att du kan komma undan dina verkliga bekymmer med hjälp av den!

MAGNUS

Du har läst det jag skrivit... på mitt bord: Det är öppet för dig, och inte färdigt för mig. Men jag kan inget mera än att gömma mig bakom orden. (Eva hörs hosta på övervåningen. Först svagt, sedan allvarligare.) Nu måste jag få vila snart. Jag är fruktansvärt trött.

KRISTER

(Han sätter sig i en stol i skuggan.) Ta vikingaguldet, så du får ett slut på det du påbörjat. (De hör Eva.) Lyssna på Evas hosta: Hon är nästan lika färdig som jag! (De lyssnar. Eva hostar allt häftigare. Ett litet skrik hörs. Elinor och Markus kommer utrusande från matsalen, springer uppför trappan så kraftfullt att ett par steg går sönder under deras tyngd. De ser inte Krister och Magnus.) Hon har det inte lätt, Eva.

MAGNUS

Men du har det lätt, pappa! För du bär inte på något som har tyngd. (Krister försvinner in i skuggorna. Magnus granskar de trasiga trappstegen, och sätter sig sedan i en fåtölj.)

(Elinor och Markus kommer nerför trappan. Hon har shorts på sig och en tajt t-tröja med texten "Watch out" och en bild av ett teleskop. Markus är klädd i smoking från gårdagskvällen, men den är slarvigt uppknäppt, med den vita skjortkragen utvikt över kavajslagen. Elinor tar hans hand och undviker de trasiga stegen. De ser tyst på skadorna. Markus går ut. Elinor sätter sig i en fåtölj bredvid Magnus. Hon har hans bok i handen.)

ELINOR

Och här sitter du, medan mamma är sjuk.

MAGNUS

Ja, jag är fullkomligt oberörd, ser du väl. (Han skriver i sin anteckningsbok.)

ELINOR

(Hon suckar.) Ja, jag vet. Ibland måste man stänga av helt.

MAGNUS

Vi kan inte göra något åt hennes liv. Mamma lever så länge som hon lever.

ELINOR

Hur kan du vara så likgiltig? Jag har hört att du pratar för dig själv ibland. Försök att bry dig om oss andra istället.

MAGNUS

Men jag erkände ju att jag är oberörd.

ELINOR

Det är du inte alls. Du bara låtsas. Det är en mask som du har tagit på dig. För att skydda dig själv!

MAGNUS

Ta det lugnt. Det är inget fel på mamma. Och det hjälper inte att du och Markus springer uppför trappan. Så den går sönder.

ELINOR

Varför hatar du henne?

MAGNUS

Det har du inte märkt förut, eller hur? Har jag dolt det så bra?

ELINOR

(Hon suckar.) Jag önskar det blir kväll snart. Så jag kan vandra över ängen, och titta på stjärnorna. Här inne på verandan står jag inte ut! (Hon reser sig, går hastigt på promenad.)

MARKUS

(Han kommer in klädd i en overall, och bär med sig bräder och verktyg. Han lägger ut dem på lämpliga platser.) Kom och ge mig ett handtag med trappan!

MAGNUS

Det där får du klara själv. Jag håller på med mina anteckningar.

MARKUS

Jag behöver en hantlangare. Kom hit nu! (Magnus ställer sig långsamt upp, och är passiv.) Ge mig tumstocken. (Han får den, mäter på trappan och markerar med en penna. Långsamt kommer Magnus igång och börjar arbeta med honom.)

MAGNUS

(Han och Markus snickrar på de trasiga trappstegen. Verktyg och bräder ligger utspridda här och var.) Varför är du så noga? Huset är ruttet, trappan också.

MARKUS

Jag gör saker på mitt sätt. Ge mig tumstocken igen.

MAGNUS

Ska jag såga upp brädan?

MARKUS

Lämna det till mig. Ta pennan. Gör ett märke på... (Han mäter.) ... på en och tjugo.

MAGNUS

Överansträng dig inte! Vi fixar till trappan provisoriskt.

MARKUS

Kåken borde brännas ner. Den är färdig. Men om jag skall göra något... Då gör jag som jag brukar. (Han räcker över en bräda.) Här, håll i där borta!

MAGNUS

Så många gånger som vi har sprungit upp och ner i trappan... Du har rätt: alltihop måste bytas ut. Husbocken har käkat sönder huset. Vad tror du det kostar, om din firma gör jobbet?

MARKUS

Nästa vecka fixar jag till hela trappan. För morsans skull. Men du ska skriva över din del av huset och marken på mig. Så får du bra betalt.

MAGNUS

I helvete heller! Jag behöver inte pengarna. (Markus mobiltelefon ringer. Han svarar.)

MARKUS

Hallå sötnos... Nej jag blev kvar... Ja jag vet att jag lovade det... Jag blev tvungen att jobba lite med morsans kåk... Nej, jag kommer hem om ett par timmar... (Han går undan, pratar vidare. Magnus jobbar med trappan, händigt. Efter en stund återvänder Markus med två kaffemuggar.)

MAGNUS

Fick du skäll hemifrån? (Han flinar, tar emot en kaffemugg.) Hur mår dina barn?

MARKUS

Börja inte bry dig nu...

MAGNUS

Jag frågar av ren artighet.

MARKUS

Just därför får du inget svar. Av ren artighet...

MAGNUS

Var inte så sur! Är du alltid lika grinig när du jobbar? Eller är det bara när du inte får betalt?

MARKUS

Skitsnack! (Han ställer undan sin kaffemugg, plockar fram en bräda, tar verktyg i handen.)

MAGNUS

Jag kapade och skråspikade fast brädan här. Jag tror den håller.

MARKUS

(Han synar Magnus arbete.) Du är lite händig, du...

MAGNUS

Jag jobbar ju svart. Då gäller det att kunna sina saker. Annars blir det inte fler jobb.

MARKUS

Lägg av: Virket är vitt, så jobbar jag... (De börjar jobba igen.)

MAGNUS

Elinor har sagt att du är bankrutt snart. Din firma är konkursmässig.

MARKUS

Vad vet hon om det? Räck mig pennan, så tar vi nästa trappsteg. (Magnus gör så.) Då har hon djävligt fel.

MAGNUS

Hon har kollat upp ditt bolag... På nätet. Inte vet jag: Hon är bättre än mig... på datorernas tangentbord. (Han ser på sin hand.) Jag skriver fortfarande för hand. Det känns bäst för mig.

MARKUS

Gör det du är bra på! Så gör jag det jag är bra på. (De snickrar vidare.)

MAGNUS

Klas och Elin, det var ett tag sedan jag träffade dem. Är de inte sju år nu, och fem?

MARKUS

Du är alltid välkommen att hälsa på. Och kolla själv. Men det har du inte gjort på ett tag.

MAGNUS

(Han rätar på ryggen och stirrar på Markus.) Jag har haft fullt upp.

MARKUS

Här ute? Du bor hemma hos morsan och är arbetslös. Hur får du tiden att gå?

MAGNUS

Inga problem. Det är lugnt och skönt att promenera i pappas skog... och på ängarna. Du skulle pröva på hur det är: Att gå omkring, utan att se en enda människa. Och jag har varken stora behov eller utgifter...

MARKUS

Inte jag heller... Elinor viskade om, att du kommit långt på det du skriver. (Han står böjd, granskar Magnus.) Men du kan inte ha fullt upp! Morsan är bra att ha, eller hur?

MAGNUS

Du är bättre hantverkare än analytiker... Hoppas det är tvärtom med mig.

MARKUS

(Han rätar på ryggen, ser lugnt på Magnus.) Jag fixar till trappan för morsans skull. Men hon lever inte hur länge som helst. Vad skall du göra med din tredjedel efter henne? När det nu blir...

MAGNUS

Det trodde jag inte om dig: Att du sitter och väntar som en asgam. För att få äta dig mätt.

MARKUS

Jag planerar för framtiden! Korkad vore jag väl annars. Livet måste gå vidare. Det går framåt, vad du än tycker.

MAGNUS

(Han knuffar till Markus lätt.) Du glömmer pappa utan att blinka!

MARKUS

Skärp dig, ta det lugnt. Att ha framförhållning har aldrig varit fel. (Han ruskar på huvudet.) Ge mig tumstocken. Sedan fäster du det här trappsteget också. (Han pekar.) Du har ju visat att du kan slå i en spik.

MAGNUS

(Han ger Markus tumstocken, spikar.) Du vet ingenting om vad pappa och jag... Han skulle inte gilla det du säger.

MARKUS

Okej, du och han... ni hade er grej tillsammans. Du var hans favorit, men det skiter jag i. Kul för dig, säger jag. Jag kan inte läsa dina tankar. Och det vill jag inte heller. Men folk behöver hjälp med att bygga och bo. Och då ger jag dem vad de vill ha.

MAGNUS

Ge mig fyra spikar! (Han får dem, gör fast ett trappsteg.) Din egoism... den är äcklig.

MARKUS

(Han synar Magnus jobb.) Fan, du är bra, du har oanade talanger. Snyggt! Jag skulle ha förborrat, för säkerhets skull, så brädan inte sprack. (Han sätter händerna på sina höfter.) Du kan få jobb hos mig, om du vill, som hantis... som hantverkare.

MAGNUS

Jag gör det jag är bra på. Du gör det du är bra på.

MARKUS

(Han råskrattar, klappar om Magnus.) Morsan behöver inte få veta något. Antingen gör du och jag något åt kåken. Eller så får hon kan bo kvar här, tills den blir en brädhög. Men om du skriver över din tredjedel på mig... Då får du stålarna på ditt bankkonto imorgon. Jag tar ett lån med marken som säkerhet!

MAGNUS

Om du bygger ett köpcentrum på pappas mark... Det kanske räddar dig. Men inte mig. Du vet inte ens vad en asgam är... Pappa skulle bli galen, om han hörde dig.

MARKUS

(Han ler och jobbar vidare.) Men det gör han inte. Och Elinor har redan gett mig grönt ljus.

MAGNUS

Har hon? Du måste vara ett lysande exempel på den fria företagsamheten. (Han jobbar vidare.) Ge dig in i politiken istället: Du kan ge det här landet allt vad det behöver.

MARKUS

Elinor tycker synd om dig. Hon vill att du skall få pengar. Så du kan fortsätta skriva. Du är bra, säger hon...

MAGNUS

Jag har det bra. Mamma vill bo kvar, så länge hon lever. Respektera det! Gör det du är bra på. Jag hjälper dig, gör jag inte? Hantlangning, det funkar för mig.

MARKUS

Du är klart godkänd som hantis... som hantverkare. Det erkänner jag gärna. Men du som skriver... du fattar väl att det är morgondagen som gäller: Du skriver nu, men det dröjer länge innan någon läser vad du gjort idag.

MAGNUS

Pappa skulle aldrig... Om han hörde vad du säger... Du har rätt: Du kan inte läsa tankar! Men vem kan läsa och förstå allt bakom varje ord? (De är färdiga med arbetet. De plockar ihop verktygen.) Jag går ut med verktygen i boden. (Han går, Markus städar undan skräp.)

MARKUS

(Han städar golvet. Eva syns på trappans krön, hon går sakta nerför stegen, klädd i sin blommiga aftonklänning. Hon har en dyrbar schal runt axlarna.) Var försiktig, morsan. Jag har lagat några steg på trappan. (Han städar, Eva stannar upp.)

EVA

Är du kvar här? (Hon hostar.) Jag trodde att du åkte hem till din familj igår kväll. (Hon hostar.) Så det var därför jag hörde spikandet... Ja, jag måste ju ändå gå upp ur sängen... Var är Magnus?

MARKUS

Han gick ut i boden med verktygen.

EVA

Det blir ett sådant liv och sådan rörelse, med hantverkare i huset. Men nu har jag all tid i världen... att inte lyssna.

MARKUS

Förlåt om jag väckte dig. Du ska ha det bra här. Därför blev jag tvungen att snickra lite.

EVA

Jag avskyr förändringar. Men det är glömt nu... struntsamma. Min sista kväll igår med kollegorna i fullmäktige... Det var trevligt. Men från och med idag är jag ett oskrivet blad, som pensionär. (Hon hostar, står kvar, svajar lite.)

MARKUS

Vänta ett tag, morsan. Ta det försiktigt. Jag hjälper dig. (Han går uppför trappan, tar i Eva, de går sakta nerför.)

EVA

Tror du att jag inte klarar mig själv? (Hon stannar upp.) Släpp mig!

MARKUS

Ja, men... för säkerhets skull. Så trappan håller.

EVA

Släpp mig! Jag kan gå själv. (Hon gestikulerar.) Sätt dig i stolen där, och ta igen dig: Du har ju jobbat. Annars tar jag inte ett steg till. (Markus gör så, hon står kvar halvvägs nerför trappan, ordnar kläderna.)

MARKUS

Vad ska du göra nu då? På din första lediga dag...

EVA

Är jag ledig? Pyttsan... Jag måste ta hand om Magnus, som vanligt. Han ska ha mat och uppmärksamhet. (Hon hostar.) Förbaskat... och jag som aldrig rökt en cigarett... Har du fått kaffe, nu på morgonen?

MARKUS

Du har visst rökt, morsan! Det har du berättat för mig, att du gjort. För länge sedan... (Eva går långsamt, värdigt nerför trappan.) Elinor satte på bryggaren innan hon gick och lade sig. Ska jag hämta kaffe åt dig också?

EVA

Så bra att ni har funnit varandra igen. Du är här så sällan nuförtiden. (Hon viftar avvärijande med handen.) Nej, jag behöver inget kaffe. Det har stått varmt för länge.

MARKUS

Nej, då. Jag hoppade i säng direkt när du hade somnat. Då gick Elinor ut för att titta på stjärnorna. Hon sa att himlen var klarare än någonsin i natt. När hon kom tillbaka, satte hon på kaffet. Men jag kan göra nytt, till dig.

EVA

Den flickan blir jag inte klok på. Ja, jag börjar väl bli gammal. (Hon stannar vid trappans fot, granskar de nya trappstegen.) Du har gjort ett bra jobb. Jag förstår att du är trött, Markus. (Hon spänner ögonen i Markus.) Det måste vara lika lätt att reparera hela huset!

MARKUS

Det funkar inte, morsan. Vi har ju kommit överens om den saken. Husbocken har fått jobba på för länge. Utan att någon brytt sig.

EVA

Går det att reparera trappan, går det att rädda huset. Ska jag behöva säga det till dig? Det är bara en kostnadsfråga.

MARKUS

Visst, det mesta i livet är en fråga om pengar. Och hur de används... om man har dem.

EVA

Då är vi överens: Kom hit med ditt folk och ta bort allt som behöver bytas ut. Så fort som möjligt. Jag vet inte hur länge jag lever. Och det vet inte du heller. (Hon går fram till Markus, luggar honom lätt i håret, skrattar utan att hosta.)

MARKUS

Skärp dig, morsan: Jag har nog med att tänka på min egen överlevnad. (Han reser sig och kramar Eva, sätter sig igen.) Du vet att jag vill, att du lever så länge du kan. Men bara för att det var lätt som en plätt att fixa trappan provisoriskt... Det är inte lika enkelt med hela kåken. Den måste rivas! För eller senare.

EVA

Markus, jag har känt efter: Jag vill bo kvar här. Det är Kristers hus, din pappas... Han ritade det och så flyttade vi hit. Du och Elinor och Magnus har vuxit upp här!

MARKUS

Men... men marken är ju planlagd nu. Du har själv varit med om att bestämma det i kommunfullmäktige.

EVA

Jag har avgått, jag slutade igår. Alltså har jag rätt att ändra mig.

MARKUS

Gäller inte planen längre?

EVA

Nej, det gör den inte. Inte för mig i alla fall. (Hon provar trappan, går raskt upp och ner i den.) Du får bra betalt, om du renoverar huset med din byggfirma.

MARKUS

Ja visst, jag behöver jobb, men...

EVA

Då så! När kan ni börja? (Markus reser sig, tar hennes hand medan hon går uppåt i trappan. Hon stampar på stegen, prövar dem.) Brädorna sitter väldigt snyggt. Och de håller.

MARKUS

Det var Magnus som fäste dem. Han skräspikade och försänkte spikskallarna.

EVA

Kan han snickra?

MARKUS

Ja tydligen. Men det är inte hans jobb.

EVA

Det visste jag inte. Att han kunde det! (Hon sätter sig i trappan, smeker de nya brädorna.)

MARKUS

Han är inte hantverkare. Det är mitt jobb. Han skriver istället, (Han står bredvid Eva.)

EVA

Det vet jag väl: Han skrev talet åt mig. Som jag höll igår. Det var fullständigt värdelöst: Fullt med klyschor. Som bara jag kunde få fart på, när jag läste det. Så mina politiska vänner inte gäspade eller skrattade ihjäl sig.

MARKUS

Morsan, du är taskig mot honom.

EVA

Taskig? Ett sådant fint ord du använder. Om han bara kunde göra rätt för sig. (Hon hostar lätt, harklar sig.) Jag brukar läsa i hans första bok: När jag inte kan somna tar jag fram den. Jag älskar det kärva, kortfattade språket. Jag brukar tänka: han måste ha haft en fantastisk redaktör på bokförlaget, som hjälpte honom. Sedan somnar jag.

MARKUS

Mamma, jag har två barn att försörja. Och Magnus behöver pengar... för att komma vidare med sin nästa bok.

EVA

Kallar du mig för mamma? (Hon reser sig, kramar honom lätt.) Det har du aldrig gjort, så länge jag minns.

MARKUS

Är det fel att visa känslor? (Han tar ömt i Eva.) Hur kan du vara så taskig mot Magnus?

EVA

(Hon stelnar till.) Vad menar du? Skulle jag förneka Magnus... neka honom någonting?

MARKUS

Du vet hur mycket jag tycker om och respekterar dig, morsan...

EVA

Ord, ord, ord. De far och flyger överallt, all världens väg. Fråga mig, som just lämnat politiken!

MARKUS

(Han skrattar.) Fan, morsan, du är en sådan skön gammal kärring.

EVA

Nu känner jag igen dig, åtminstone. Göm dig inte bakom Magnus, för att du behöver pengar. Gör som jag säger, och var lite affärsmässig.

MARKUS

Men morsan, marken är redan planerad. Fastighetsbildningen och tomtkartorna... Du har varit med på att ta beslut om allt! Det ska bli ett köpcentrum, och bostäder för folk.

EVA

Jag har ändrat mig: Markus, pojken min, det mest spännande med politiken är att planeringen sällan håller. Då får man anpassa sig, eller gå under. Men nu är jag ute ur den leken. Och vill bo kvar här tills jag dör.

MARKUS

Om kommunen inte vill dra igång projektet... Då är det kört för mig och min firma. Jag överlever inte den smällen.

EVA

Jodå, det gör du: Du får salta fakturorna hur mycket du vill. När du renoverar din pappas hus. (Hon klappar Markus på axeln.) Jag betalar!

MARKUS

Det kommer att kosta fyra fem miljoner att bygga om kåken. Mycket mera än att riva den. Eller bygga nytt från grunden.

EVA

Kommer aldrig på fråga! Sådana pengar har jag inte.

MARKUS

Då är vi överens. (Han tar fram ett papper ur bakfickan plus en penna.) Du kan bo kvar här så länge du vill. Men vi renoverar inte huset. Skriv på här, så är huset ditt, resten av livet.

EVA

Kommer aldrig på fråga: Det är din pappas hus. Vad skulle han säga om jag dör, och du tar ner det? Och Elinor och Magnus...

MARKUS

De håller med mig. Men du måste tänka på dig själv, mamma. Du kan inte offra dig för pappa och Magnus hur länge som helst.

EVA

Jo det kan jag! Så länge jag lever.

MARKUS

Elinor har miljoner efter att hon sålde sitt företag. Magnus behöver pengar för att skriva klart sin bok!

EVA

Markus, du är medveten om din egen situation. Men du behöver inte bry dig om oss andra. (Hon skrattar åt sig själv, hostar lite.) Elinor ställer upp med pengarna, bara för att få vara härute. Om du renoverar huset... Magnus, ja han bor ju här med mig. Så sätt igång, eller vill du ha en orderbekräftelse på papper. (Hon tar pappret Markus har i handen, tittar på det, river det i två delar.) En del till mig, en del till dig. (Hon ger Markus pappershalvan.)

MARKUS

Varför tänker du aldrig på mig, morsan? Titta här! (Han sätter handen lätt mot en av verandans spröjsade rutor och trycker, så den faller ut mot trädgården.) Allt behöver göras om. Elinor sopar trappan stup i kvarten. För att du inte ska se, hur husbocken käkar sönder kåken!

EVA

Frisk luft, det är inte fel. (Hon tar ett par djupa andetag nära rutan Markus tryckt ut.) Blanda inte in din syster i det här. Hon gör så gott hon kan. Det är synd om henne. Du som jobbar förstår inte, hur det är att vara utbränd, slut, och färdig med det mesta.

MARKUS

Kanske skulle jag fatta det. Om jag hade lika många miljoner som hon, på banken.

EVA

Jag tycker synd om henne och Magnus, så jag vet inte vad jag skall göra. (Hon sätter sig i en stol.) Jo... jag vet: Jag skall bo kvar här.

MARKUS

(Han sjunker ner i en stol, ruskar på huvudet.) Morsan, du är alldeles för gammal, för att bli en politisk vilde.

ELINOR

(Hon kommer in genom verandadörren med trötta steg, gäspar. Hon har Magnus bok i handen.) Har du redan gått upp, mamma?

EVA

Klockan är mycket, stjärnögat. Vi väntade på dig...

ELINOR

(Hon ser sig om, och på trappan.) Trappan är lagad. Det är mycket som händer när man sover. Eller hur mamma?

EVA

Ja, lilla gumman... Och stjärnorna försvinner i solljuset.

ELINOR

(Hon gäspar.) Visst, det stämmer. Har du sovit gott? Din hosta lät inte bra igår kväll.

EVA

Bekymra dig inte om det, min lilla flicka. Jag har sovit bra. En geting studsade mot fönstret, bakom min rullgardin. Den väckte mig i gryningen. Men jag somnade om igen. När jag släppt ut den.

ELINOR

Varför hostade du så fruktansvärt? Vi blev oroliga.

EVA

Det var ingenting: Jag var bara nervös, när jag skulle hålla mitt tal. Då fick jag hostan. Men nu är det över.

ELINOR

Magnus är bra på att skriva dina tal också. Han vet exakt hur man formulerar allt. Så det passar in i situationen.

EVA

Vi kan ha olika åsikter om det. Kom och sätt dig. Kaffet är färdigt i köket. (Hon reser sig.)

ELINOR

Jag vet: Jag satte på det för ett par timmar sedan.

MARKUS

Magnus och jag drack upp det mesta. Medan vi reparerade trappan.

ELINOR

Så bra att ni gjorde det. Då brygger jag lite nytt. Sitt kvar, mamma! Här är boken. Den låg på din säng: Jag var inne hos dig, medan du sov. Innan jag tog en morgonpromenad. (Hon räcker Eva boken, ett par papper faller ur den. Eva plockar upp och stoppar in dem i boken.)

EVA

(Hon sätter sig.) Jag behöver den inte nu. (Hon lägger ifrån sig boken på bordet.)

ELINOR

Du brukar ju vilja läsa vad Magnus skrivit, ibland. (Hon studerar trappan.) Så bra trappan blev!

EVA

Den kan inte bli bättre!

ELINOR

(Till Markus.) Har du gjort det här själv så snabbt? (Hon stirrar på Markus.) Fick du Magnus att hjälpa till?

EVA

Han slog bara i några spikar. Mera var det inte. (Till Elinor.) Vill du sätta på lite nytt kaffe nu, är du snäll?

MARKUS

Jodå, morsan, det var visst mera: Han kan få jobb i min firma som snickare, när som helst. Om han vill...

EVA

Säg det till honom själv, då. Så slipper jag vara hans mamma... på övertid.

ELINOR

(Till Eva.) Nu är du elak. Du ville inte hålla det första talet han skrev. Det som var bäst! Det ligger i din bok, jag läste det. Och så tvingade du honom att skriva ett nytt. Det lyckades han också med!

EVA

Formuleringarna i det första var dåligt valda: Det var för långt, och opassande. För mitt tillfälle... igår. Det var min födelsedag. Och mitt avsked från kommunen...

ELINOR

(Hon pekar på Markus.) Varför behandlar du inte Magnus på samma sätt som Markus? Fastän de är olika.

EVA

Ja, de är olika: Markus har jobb, i en egen byggfirma.

ELINOR

Men de är bröder... Mina bröder!

EVA

(Hon skrattar.) På pappret, ja... (Hon hostar) På pappret är de bröder.

ELINOR

(Hon tar i Eva.) Jag tycker inte om när du hostar så där. Du måste låta en läkare titta på dig! (Hon går ut för att sätta på kaffet.)

MARKUS

Kanonbra att Magnus fick skriva talet som du höll!

EVA

Ja, men han snickrade ihop något. I all hast.

MARKUS

(Han skrattar.) Han kände sig väl tvungen... För att du är hans morsa på övertid.

EVA

(Hon ser bort.) Du kommer minsann inte hit alltför ofta. Så du vet vad jag står ut med.

MARKUS

Jag håller mig informerad ändå. Om vad som pågår.

EVA

Du är bara ute efter en sak. Men ser du: jag har varit med om det många gånger förr, i mitt liv.

MARKUS

(Han ler.) Ja morsan, du var en läcker kvinna, när du var yngre! Du vet att jag har sett bilderna som finns på dig. De är toppen!

EVA

(Hon skrattar medvetet konstlat.) Du kan skratta, men jag bad Elinor kolla upp ditt företag. Jag vet att det går dåligt för dig. Det hindrar inte mig: Jag tänker bo kvar här.

MARKUS

Jag har också tänkt, morsan: Klart att du ska göra det. Men kåken är genomrutten. Den kommer att rasa ihop, innan du gör det.

EVA

Krister valde det bästa materialet som fanns. När han ritade och vi byggde huset. Elinor och Magnus är inte födda här, men det är du!

MARKUS

Farsan brydde sig inte om, vad som hände när huset var klart. De där djävla husbockarna har ju käkat hål på allt virket! Utan att han fattade vad han skulle göra, för att hindra det. Och jag var för liten för att veta. Vi ungar... vi tänkte på ingenting... när vi sprang och jagade varandra, upp och ner i trappan.

EVA

Det ordnar sig för dig. Men det är värre med Magnus. (Hon försjunker i tankar.)

MARKUS

(Han tar upp boken, läser talet.) Varför använde du inte det här istället? Som Magnus skrivit.

EVA

Det var för långt, och passade inte in i sammanhanget.

MARKUS

Vad jag tycker, betyder det ingenting?

EVA

(Hon stirrar ut genom fönsterrutorna.) Du önskar att huset skall ramla ihop. För att din firma ska överleva, jag vet...

MARKUS

Morsan, du har haft ditt eget liv! Kan du inte låta mig försöka ha mitt eget?

EVA

Markus, du uttrycker dig som en fähund ibland. Det tycker jag inte om!

MARKUS

Nehej, men brorsan som kan "uttrycka" sig, honom tar du inte heller på allvar. Men hans ord hamnar ändå i din mun. Så djävla seriös är du!

EVA

Det gör de inte: Ingen lägger ord i min mun. Om jag inte väljer dem själv!

MARKUS

Jag hörde när du höll talet igår. Till dina politiska vänner... Och du tvingade Magnus att skriva om det!

EVA

Låt inte så föraktfull. Jag är fortfarande din mamma.

MARKUS

Jag är inte föraktfull, morsan. Men jag har aldrig tyckt om, när någon förnekar fakta.

EVA

Du lyckas inte använda din bror, för att nå dina syften. Men igår la jag äntligen det skräpet bakom mig...

MARKUS

Snackar du om skräp? Den här kåken är mera husbockens hus, än ditt! Men vill du ha det så... Då önskar jag dig lycka till, med att bo kvar. Tills hela härligheten faller över dig!

ELINOR

(Hon kommer in med en champagnebricka med skålformade glas.) Titta vad jag hittade i kylskåpet! Nu måste vi fira mammas första dag i friheten.

MARKUS

(Han tar upp flaskan ur ishinken.) Den här flaskan kostar nästan en tusing på Systemet.

EVA

(Hon tittar på glaset.) Satte du inte på kaffet? (Elinor nickar.) Det finns höga champagneglas i skåpet över spisen. Jag tycker inte om de här fågelbaden...

ELINOR

Jag hämtar, jag hämtar. Börja inte nu, utan mig, Markus! (Hon går ut.)

EVA

Elinor tror att du är törstig. För att du har jobbat på morgonen.

MARKUS

Morsan, försök inte göra dig rolig. Jag gillar höga glas som du. För då kan man hålla dem med ett pekfinger under foten. Så skumpan inte blir varm. Om man dricker långsamt. Och så får man inte bubblorna i näsan...

EVA

Markus, ibland är du riktigt fin i kanten... Vi har olika åsikter, men det lever vi med, du och jag, eller hur? Sätt dig här i soffan, bredvid mig. (Markus gör så, hon klappar hans knä.)

ELINOR

(Hon kommer med fyra höga glas.) Häller du upp, Markus? (Markus lutar glaset mot flaskmynningen, häller upp.) Luta på glaset, är du snäll. (Markus skakar på huvudet, delar ut de fyllda glaset.) Skål, mamma! Skål för att hösten ska bli lika varm och skön, som igår och idag.

EVA

(Hon dricker.) För en gångs skull en champagne jag gillar.

ELINOR

Du fick den av Markus: Du bad mig öppna paketet. Han gav dig tre flaskor...

EVA

Bra jobbat, Markus! Jag visste inte vem jag skulle tacka... Nu hjälps vi åt, och glömmer bort min födelsedag. (Hon hostar lätt, tar en servett.)

ELINOR

Innan vi dricker mera: Vi måste vänta på Magnus.

MARKUS

(Han dricker.) Äh, han håller på och stuvar in verktygen i snickarboden.

ELINOR

Det är ju du som jobbar som snickare: Varför bar inte du ut verktygen?

MARKUS

Inget är färdigt, förrän det är klart: Det finns mera att bära här. (Han gör en gest.)

ELINOR

(Hon sveper i sig allt ur sitt glas.) Ni vet inte vad Magnus skriver, i sin nya bok...

MARKUS

Jag tycker han ska sadla om, och bli snickare. Då får han en säker inkomst.

ELINOR

Han har berättat för mig, vad hans berättelse handlar om. Den gör mig otroligt varm!

EVA

(Hon ser vasst på Elinor.) Ingenting kan beröra dig, utom stjärnorna, min sköna.

ELINOR

(Hon ler.) Allting existerar samtidigt, mamma! Dumheten och datorerna...

MARKUS

(Han ställer ifrån sig glaset.) Jag går ut med resten av grejerna. Och hämtar Magnus.

ELINOR

(Till Eva.) Hur kan du vara så okänslig? Du läser ju alltid om hans första bok. Innan du kan somna.

EVA

Ja, och det räcker för mig. För att jag ska bli trött. Han har skrivit allt han behöver skriva.

ELINOR

Du förstår inte vad han gjort. Hans nya berättelse handlar om oss: Huset, pappas mark...

MARKUS

Kanonbra, att han använder sin fantasi. (Han plockar upp de sista verktygen.)

ELINOR

Magnus har skrivit i flera år. Jag är säker på att han blir rik, när hans bok kommer ut. Det festliga är, att hans berättelse handlar om... Den handlar om hur pappa och han hittade en vikingaskatt. Här, på ängarna, på pappas mark...

EVA

(Hon skrattar, hostar illavarslande.) Magnus är speciell, så speciell. Hoppas hans förlagsredaktör slipar till texten. Så den blir lika bra, som i hans första bok.

ELINOR

Mamma, Magnus är konstnär: Ingen konstnär låter någon annan lägga sista handen vid hans eget verk.

EVA

Försvara honom du. Men jag vet hur det går till. Något har jag lärt mig i mitt jobb.

MARKUS

(Han lägger ifrån sig verktygen.) Har farsan och Magnus hittat en skatt på vår mark?

ELINOR

Han skriver om det. I sin berättelse. (Till Eva.) Du skulle gilla den. Hans formuleringar har utvecklats. Det är fantastiskt!

MARKUS

Har du fått läsa den? Har han talat om för dig, var skatten finns? Varför har han inte sagt något till oss? (Han fyller på i glasen. Elinor dricker hastigt.)

ELINOR

Även om Magnus hittat på hela historien, betyder det inget för mig. (Hon tar upp flaskan, tittar på sitt glas, ställer ner flaskan igen.) Jag fick inte ha min pappa... när jag var liten. Som jag ville ha honom. Men Magnus fick det... Som både pappa och han ville ha. Det började för många år sedan. Och det tar aldrig slut... (Alla tre dricker under tystnad.)

MARKUS

(Han tar upp de sista verktygen, gör sig redo att gå ut.) Jaha, farsan hade en del hemligheter: Alla schyssta verktyg han har... Som vi behövde till trappan.

EVA

Krister snickrade ibland, när ni inte var hemma. Men han slutade, när han blev pensionär. Ni barn levde bara med resultatet. (Hon pekar.) Byrån där och bordet här: Allt har han gjort, men ni ser dem inte längre. Ni är så vana vid dem. Han var sanslöst noga, när han gjorde det han tyckte om.

ELINOR

Mamma, du fattar inte hur rik Magnus blir. När hans nästa bok kommer ut. (Alla är tysta ett ögonblick.) Det räcker till mycket...

MAGNUS

(Han kommer in, ser sig om efter flera verktyg att bära ut, upptäcker flaskan och glasen.) Varför ropade ni inte på mig? Har ni öppnat en flaska champagne, till mamma? (Han håller upp champagne, skålar mot Eva, smakar av, dricker själv.)

MARKUS

Vi räknade med att du skulle komma. Du bor ju här. Hos morsan... (Han börjar gå ut med verktygen.)

ELINOR

Nej, vänta Markus. Du måste höra på. Magnus ska läsa upp talet här. Det som mamma inte ville hålla igår. (Hon tar pappret ur boken.) Lyssna, så bra det är...

EVA

Låt Magnus dricka sin champagne ifred!

ELINOR

Nej, Markus ska höra på honom, när Magnus läser själv.

MARKUS

(Till Magnus.) Kom så går vi ut i farsans snickarbod, med de sista grejerna.

ELINOR

(Hon ställer sig i vägen för Markus.) Du stannar här! Nu ska du få höra, vad Magnus skrev, som mamma inte ville ha.

MAGNUS

Mamma har sina åsikter. Så fria de nu är... Och jag gav henne vad hon önskade, till slut.

ELINOR

Göm inte din feighet bakom blygsamheten, Magnus!

MAGNUS

Jag anpassar mig efter de omständigheter som jag blir erbjuden.

ELINOR

Du älskar det här huset. Därför vill du att mamma skall bo kvar!

MAGNUS

Elinor, hur du än försöker, kan du aldrig bli min mamma.

ELINOR

Jag vill att du tar ansvar för vad du gjort! Läs talet för oss!

MARKUS

Låt brorsan vara ifred. Du pressar honom, och vi vill inte höra.

ELINOR

Ja, men hans beslut blir fel ibland... Som dina, och mammas. (Hon drar i Magnus kavaj.) Läs vad du skrev, Magnus: Vi lyssnar!

MAGNUS

Men det är bara ord. Som inte betyder något för mamma eller mig. Och inte för er heller.

MARKUS

(Till Magnus.) Plockar du upp hyveln där? (Han pekar.) Jag såg den inte. (Magnus gör så.)

EVA

Elinor, du plågar Magnus. Varför tvingar du honom att läsa? Vi andra har redan förstått vad han har att säga. Och det passade inte in igår. När jag skulle tala.

ELINOR

(Hon lutar och fyller på i glaset.) Magnus, jag ber dig: Gör det! (Kort tystnad.) Vi vill höra din röst. Som mamma vägrade lyssna på.

MAGNUS

Jag kommer inte ihåg vad jag skrev. (Elinor räcker honom pappret med talet. Han tittar på det, skakar på huvudet.) Vem är jag för dig? Jag som tror att jag är jag, när jag skriver...

ELINOR

Flumma inte. Läs! (Alla är tysta, dricker. Eva hostar lite blod i en servett, stoppar undan den. Magnus lägger bort verktyget, harklar sig, läser tydligt, men med usel intonation.)

MAGNUS

Mina vänner... Jag önskar jag kunde kalla er alla "mina vänner". Men det klingar så falskt. Alla kan inte vara allas vänner. Det är därför vi politiker behövs. (Eva ruskar på huvudet. Hans röst mjuknar gradvis.) En morgon i augusti för trettio år sedan vaknade jag tidigt. Jag smög ut ur sovrummet, och gick nerför trappan. Här i salongen upptäckte jag mina tre barn, som satt tysta och lekte och ritade. De såg på mig som om jag kom från något annat ställe än min säng... Barnen trodde att de hade väckt mig, men sedan blev de glada, när de förstod att det inte var så. De hade ätit frukost. Jag grät när jag gjorde i ordning mitt morgonkaffe i köket. Jag drack två koppar. Sedan klädde barnen på sig själva, för de visste att vi skulle gå ut. Det var varmt, barnen hade kortbyxor och gummistövlar. Dagen böjde ner vartenda grässtrå på ängen utanför, och morgondimman hängde lågt över den. Barnen sprang iväg. Jag såg inte mer än deras gummistövlar, resten försvann i dimman. Stövlarna slog och plaskade mot deras bara ben. Jag märkte inte vart de sprang, men jag hörde skratten och ropen... Jag läste en gång om en man, som blev arg på sina barn, för att de var alldeles för vilda. Han skrek åt dem: Ni kan aldrig bli yngre än jag. Hur länge ni än försöker! Så fruktansvärt barnsligt! Men det lugnade honom i alla fall... (Han lägger ifrån sig pappret på bordet.)

EVA

Så tröttsamt! Så trist... Det där har jag berättat för dig, Magnus!

ELINOR

(Hon klappar händerna.) Fortsätt, det är inte slut än!

MAGNUS

Nej, jag vill inte. (Elinor tar pappret, försöker ge honom det. Han vägrar.) Fattar du inte: det är som att läsa förra veckans morgontidning! (Han plockar upp ett verktyg och ska gå ut med Markus. Elinor ställer sig i hans väg.)

ELINOR

Du stannar här! Läs! Jag vill höra din röst. (Hon tvingar honom att ta pappret med talet.)

MAGNUS

(Han tittar på Markus som flinar, tar pappret, läser med dålig intonation.) Mitt liv har bestått av katastrofala segrar och underbara förluster. Men ingenting går upp mot samförståndets kompromisser. Ja, ni hörde rätt. (Han harklar sig.) Jag har bott i det här huset i fyrtio år. Min man Krister Berg ritade och lät bygga det. Våra barn: Elinor, Magnus och Markus har vuxit sig stora i våningen ovanför er. De har sprungit i husets trappa, för att komma upp till sina rum och ner och ut i trädgården. Det lilla måste alltid ge upp inför det stora: Även om det lilla har en hård kärna... Fyrtio år har jag levt i vårt hus! En lång tid, men ändå kort för en astronom: Fråga min dotter Elinor. Hon älskar stjärnhimlen, som är tydligare på våra ängar utanför dörren, än inne i staden: Mörkret är klart och svart runt husknuten, när hon lutar huvudet bakåt och ser uppåt. (Han ger Elinor pappret.)

ELINOR

Fortsätt, Magnus...

MAGNUS

Nej, nu har jag läst så långt som du ville höra.

ELINOR

Du har dina fördomar om mig! Jag har inte fördomar om dig. Men det värsta är: Du har fördomar om dig själv!

MAGNUS

(Han stirrar på Elinor, som upprepar sista meningen.) Jaha, och du tänker på stjärnorna, och sådan är inte jag: Mina ord är jordbundna! Jag sliter som fan med dem! För att du och andra inte ska märka hur hårt jag arbetat...

ELINOR

Gör som jag säger: fortsätt läsa! (Markus sätter sig bredvid Eva, tar hennes hand.)

MAGNUS

(Han läser med stegrad inlevelse och allt vackrare röstklanger.) Min man Krister Berg blev professor i arkeologi. Då hade vi ägt våra hundra hektar mark här i tio år. Alla visste att det fanns hällristningar och två runstenar på våra ägor. De måste underhållas och vara tillgängliga för allmänheten. Tyvärr är Krister inte här idag, som ni vet. Men som arkeolog älskade han möjligheten att vårda vårt gemensamma arv och våra rötter. Däremot måste ni och jag som politiker ta hand om och planera för framtiden: När tankarna kom upp i fullmäktige om en ny stadsdel, med ett köpcentrum, då sa jag tvärt nej. Varför skulle vi locka folk att flytta till vår kommun? Som ni vet, blev inte mitt motstånd svagare av, att man föreslog att lägga alltihop härute. Men tiden fungerar inte bara som en mognadsprocess: Jag förstod att det var bättre att kompromissa. Hellre det, än att majoriteten drev igenom ett beslut om att lösa in vår mark med tvång. Vem är jag att stå i vägen för framtiden? Så nu, när jag avgår som kommunstyrelsens ordförande och fyller år, är det underbart att veta att jag kan bo kvar här i huset, och... och att kommunen kan utvidgas enligt vår gemensamma plan! (Han slänger ifrån sig pappret på bordet.)

ELINOR

Du läser underbart, Magnus! Jag tycker så mycket om din röst. (Hon klappar stilla i händerna.) Läs vidare!

MAGNUS

Nej, det gör jag inte. Håna mig inte, låt mig vara ifred! Hjälp mig istället!

ELINOR

För min skull: läs! Nu kommer den del av talet som jag tycker allra bäst om.

MAGNUS

Nej, har jag sagt. Gör det själv!

ELINOR

(Hon tar pappret bestämt, läser.) Jag har färdats genom min tid fram till nu. Och det har ni också gjort. Men jag vet alltför lite av vad ni, var och en, upplevt under den resan. Ska jag bedöma er utifrån det jag sett, när vi slagits om besluten i den församling, som är kommunens? Kan ni avgöra vad som legat bakom mina ord, utan att veta att det utsagda är större, än det lilla som sägs? Av vilka skäl vill ni nu alla fira att jag fyller år, och samtidigt avgår från politiken? (Eva skrattar.) Den kunskapen... den får jag aldrig! (Hon pausar.) När minut läggs till minut, och timme till timme, smyger sig förändringarna omärkligt på oss, tills vi tvingas upptäcka dem. Och agera för framtiden. Det är politikens kärna... Om jag bara tänkte på mig själv, skulle vår mark förbli orörd: Huset, ängarna, tystnaden i skogen. Och stjärnorna... de skulle få vara ostörda av alla nya gatlyktors sken. Men tjärnen där mina pojkar och min dotter lekte som små kommer att fyllas igen. Det är bra... Och det är ett under, att ingen drunknat där under vår tid som ägare! Förstå mig rätt: Jag tycker om, att våra hundra hektar kommer till allas användning. Och bäst av allt: jag kan bo kvar här i detta hus som jag älskar... Till dess jag avgår slutgiltigt och lyckligt, mitt bland alla nya grannar. (Hon pausar.) Skål, mina vänner! Vi alla, inte jag, har gjort detta möjligt. Jag tackar er, mina partikamrater! Men lika mycket tackar jag er andra, från samtliga partier, för en fantastisk födelsedag. Min avgång har lyckligt sammanfallit med en förstärkning av allas vår gemenskap. Särskilt den gemenskap som kommer efter oss! Skål! (Hon klappar händerna och smeker Magnus på kinden.)

EVA

(Hon suckar, hostar.) Det är för långt. Talet jag höll var bättre. Tack vare mitt sätt att använda orden. Som jag själv valde att ta i min mun.

ELINOR

Magnus är en bra författare. Om du tillåter honom att vara det, mamma!

MARKUS

(Han reser sig.) Magnus, ska vi rensa upp här nu? Och bära ut resten... Så lämnar vi kvar morsan. Med hennes upplevelse av sin egen betydelse...

MAGNUS

Du betyder mera för henne än jag. (Han städar, plockar upp ett verktyg.) Men det bjuder jag på. (Han börjar gå.) Spara lite champagne till oss. Vi kommer tillbaka så fort vi kan. (Han och Markus går ut.)

AKT 3

(På glasverandan: det är kväll samma dag som i förra akten. Solen slår tidvis in snett genom rutorna medan molnen glider förbi. Eva ligger på soffan, andas tungt, sover lätt. Champagne-glasen och kylaren står kvar på bordet. Elinor smyger omkring för att inte väcka Eva, medan hon städar trappan. Sedan bär hon in en kaffebricka, sätter sig och håller upp i en kopp.)

EVA

(Hon vaknar, sträcker på sig.) Hur länge har jag sovit?

ELINOR

Bara en kvart, mamma...

EVA

Det känns som om det var mycket längre.

ELINOR

Då fick du ut mera vila av din sömn... än den kvart du sov bort. Vill du ha en kopp kaffe?

EVA

Var är Markus och Magnus? Har Markus åkt hem? (Hon sätter sig upp.)

ELINOR

(Hon serverar Eva en kopp kaffe.) Nej, han och Magnus tog en promenad. Markus är ju här så sällan. Han jobbar för mycket. Det måste vara kul för honom... att se sig om igen, på pappas mark.

EVA

Varför säger du också "pappas mark"? Har inte jag bidragit med någonting?

ELINOR

Visst har du gjort det, mamma. Mycket mera... Men på annat sätt: Pappa köpte marken och sedan byggde vi huset. Därför säger jag så.

EVA

Krister och jag delade på allt. Särskilt när ni var barn! (Plötsligt flyger en kråka in genom rutan som Markus tryckte ut tidigare.) Usch, hur kom den in hit! (Hon reser sig.) Ta ut den! Hjälp mig!

ELINOR

(Elinor reser sig upp.) Sätt dig, mamma! Jag tar hand om kråkan. (Hon smyger på fågeln, som landat på en fönsterbräda. Eva sätter sig. Lugnt kupar Elinor händerna runt fågelns vingar, och håller fram den.) Titta, det är en kråka! Vill du klappa den? (Eva ryser.) Kråkan har flugit fel, men nu blir det rätt igen. (Hon släpper ut fågeln genom fönsteröppningen.)

EVA

Vad gjorde den där fågeln här? Så fruktansvärt obehagligt... Se efter om den spillde något, innan du fick ut den.

ELINOR

Så farligt var det inte. Den satt säkert i körsbärsträdet och åt. Sedan kom den in hit. (Hon tittar efter spillning, men hittar inget.) Det finns inget. Varken på golvet eller i fönstret. Du blev räddare än kråkan.

EVA

Vi måste ordna med fönstret. Markus råkade peta ut glasrutan förut. När han undersökte verandan. Jag kan inte ha det så här. Gå ut och se om du hittar glaset. Jag vill inte få in fågeln igen: Det var vidrigt. (Elinor tittar lugnt på den tomma fönsteröppningen.)

ELINOR

Glaset har säkert gått sönder. När det ramlade ut. Be Markus reparera hela verandan.

EVA

Ja, det ska han. Men titta om du hittar rutan därute. (Elinor ser på henne, går ut, letar.)

ELINOR

(Hon ropar utifrån efter en stund.) Jag hittade den! Glaset är helt. Det låg i buskarna.

EVA

(Hon söker och finner en ask häftstift i byrån, ger den genom fönsteröppningen till Elinor.) Här, använd häftstiften. Markus får göra jobbet senare. Så det blir som det ska.

ELINOR

(Hon kommer in, efter att ha häftat dit glaset.) Mamma, du är fruktansvärt blek. Bry dig inte om småsaker. Vi ordnar allt åt dig. (Hon hjälper Eva sätta sig, tungt, suckande.)

EVA

Vad ska jag göra med er, barn? (Hon suckar, andas ansträngt.) Du går omkring varenda natt härute och tittar på stjärnorna. Det har du råd med. Magnus sitter och skriver på sitt pojkrum, fastän han är arbetslös. Det har han inte råd med. Och Markus, som håller på att jobba ihjäl sig: hans firma är på väg mot ruinens brant!

ELINOR

(Hon går sakta fram och tillbaka.) Du har fel, mamma. Om du går runt lite... Då kan du se samma sak, från många olika håll.

EVA

(Hon fnyser.) Jag är ingen astronom, som du, stjärnöga.

ELINOR

Jag blev tvungen att intressera mig för stjärnorna. När jag fick syn på dem... Vi är så små vi människor, och stjärnorna är också små. (Hon ser utåt, uppåt.)

EVA

(Hon hostar.) Du och Magnus, ni är fina syskon, ni!

ELINOR

Mamma... Du visar att du uppskattar Markus mera än Magnus! För att du innerst inne tycker mest om Magnus...

EVA

Försöker du också lägga ord i min mun? (Hon skrattar med besvär.) Ska du gå omkring och se på stjärnorna hela livet? Som ogift kvinna...

ELINOR

Mamma! (Hon drar känsligt med handen över byrån.)

EVA

Och Magnus diktar ihop en saga. Om att han har hittat en skatt. Tror han att det går att övertyga något bokförlag om att ge ut den?

ELINOR

Jag vet att han är på rätt väg. Konstnärerna skapar sin egen verklighet! Och verkligheten är det enda... som kan skapa konstnärerna. (Hon rör sig lugnt på verandan.)

EVA

(Hon skrattar, hostar om vartannat.) Elinor, du måste börja arbeta igen. Du har alla möjligheter i världen. Glöm bort karln som du var gift med!

ELINOR

Nu passerar du gränsen, mamma. Som vi dragit upp tillsammans, mellan oss.

EVA

Har vi gränser, du och jag? Min egen dotter... Du ratade karln, din före detta man. För att du brände ut dig på jobbet.

ELINOR

(Hon håller upp mera kaffe till sig och Eva, och sätter sig.) Jag skall se till att Markus renoverar huset. För att du skall kunna bo kvar så länge du vill.

EVA

Du ville inte ha barn! Det skulle göra att du inte kunde arbeta.

ELINOR

Om jag kunde, skulle jag betala för hela renoveringen själv.

EVA

Du sa till mig att du inte ville ha barn. Är det bara Magnus som kan stå för sina ord?

ELINOR

Magnus... (Hon stirrar stumt, kort, på Eva.) Det är ju en himla tur att jag inte fick barn. Eftersom jag skiljde mig!

EVA

(Hon hostar chockat.) Hjälp mig då: Jag orkar inte med att reparera huset själv.

ELINOR

(Hon reser sig, går runt.) Jag gjorde min före detta man till chef för mitt företag. Sedan blev det för mycket: Jag sålde det med glädje till honom. Och slapp ur äktenskapet samtidigt.

EVA

Jag tror på Markus, när han säger att huset är fallfärdigt och borde rivas. Men jag vill ha det kvar. Kosta vad det kosta vill!

ELINOR

Du har tid nu, det är bra. Nu när du har slutat som politiker.

EVA

Tid? Har jag tid? Jag behöver pengar. Och den tiden har jag inte, för att skaffa dem.

ELINOR

(Hon slår ihop händerna.) Underbart! Det löser sig: Magnus har ju hittat en skatt! Någonstans på våra ängar...

EVA

(Hon dricker lite kaffe.) Elinor! Du måste hjälpa mig! Var allvarlig, sluta tro på hans sagor.

ELINOR

Det är sant! Magnus kan inte skriva bort sanningen inför mig: Pappa och han tog en promenad för många år sedan. Och då ramlade Magnus på en skatt i ett stenröse. En gulds katt från vikingatiden...

EVA

(Hon ler.) Du som är expert på datorer, var har du hårdvaran? Vet du var jag kan hämta den?

ELINOR

Utvecklingen går så fort, mamma. Jag är inte längre expert... Jag står utanför.

EVA

Stjärnöga, jag behöver hårdvaran: pengarna. Allt blir ändå ert, med tiden. Låt mig få bo kvar.

ELINOR

(Hon sjunker sakta ner, sitter bredvid Eva.) Men... men jag har inget att komma med.

EVA

Du älskar att gå ut på nätterna, utanför huset. Och se på stjärnorna. Och det vill jag att du skall fortsätta med.

ELINOR

Det kan jag inte. (Hon reser sig, går fram till den provisoriskt lagade fönsterrutan, ser ut.) Jag har inga möjligheter att betala... för Markus ombyggnad av huset.

EVA

Jaha: Det enda jag kan hoppas på då, det är Krister och Magnus... Och deras upptäckt av vikingaskatten. (Hon reser sig, för att sätta sig i trappan.)

ELINOR

(Hon står kvar vid fönstret, vänder sig hastigt.) Mamma, jag vill att du respekterar mina gränser.

EVA

Jag var inte ironisk. Bara allvarlig... Jag är väldigt, väldigt bekymrad för dig.

ELINOR

Allt jag hade... det la jag in i observatoriet på Kanarieöarna. Jag åker dit om två veckor. För att skriva klart min avhandling om rödljusförskjutningen.

EVA

Rödljusförskjutningen... kostar det så mycket att avhandla den? (Hon smeker trappstegen.)

ELINOR

Observatoriet behövde ett nytt teleskop. Därför donerade jag bort mina pengar. För forskningens skull...

EVA

(Hon ser skarpt på Elinor.) Elinor, köpte du dig en plats där? Betalade du för att...

ELINOR

Jag skänkte bort mina tillgångar anonymt. För att få vara oberoende.

EVA

Det gjorde du rätt i! (Elinor sätter sig bredvid henne. Eva lägger hastigt armen om Elinor.)

ELINOR

Först upptäckte jag att min man inte älskade mig. Han var enbart förtjust i mitt företag. Sedan upptäckte jag att jag var helt slut. Och färdig med att arbeta med datorer och nätverk. Och sedan böjde jag huvudet bakåt härute, och såg stjärnorna.

EVA

Du försöker retas med mig. Jag förstår... Men i min ålder... jag saknar gränser.

ELINOR

När jag var liten var jag avundsjuk på Magnus: Han fick ha pappa precis som han ville, men inte jag. Nu får han betala tillbaka. Så du kan bo kvar. (Hon går och sätter sig vid bordet.)

EVA

Då flyttar jag hellre härifrån!

ELINOR

(Hon är tyst en stund.) Håller du också Magnus under vingarna?

EVA

(Hon reser sig långsamt, ställer sig vid byrån, tar stöd med en hand på den.) Magnus mår dåligt, men han ser frisk ut. Markus får ta hand om allt det praktiska: Bygget av köpcentret och bostäderna på vår mark... Kristers mark. För er skull: Ni alla tre... ni är mina barn.

ELINOR

(Hon sitter, dricker kaffe snabbt ur sin kopp.) Nu vet du vad jag har att komma med!

EVA

Jo, ett misslyckat äktenskap... Utan barn, tack och lov... Och en utbrändhet som inte syns, om man sitter på en stjärna. (Elinor reser sig sakta, ser ut genom fönsterrutorna.)

ELINOR

Du tänker bara på dig själv. Därför kommer du aldrig förstå, att vi andra tänker på dig...

EVA

Magnus behöver hjälp, inte jag... Men det är inget för dig. (Elinor ställer sig nära henne.)

ELINOR

(Hon vänder sig tvärt bort.) Jag har alltid gjort vad jag kan. För att du inte skall bli besviken.

EVA

Planen för marken vi äger... den är redan godkänd av kommunen. Jag flyttar härifrån, till staden. Där gatlyktornas ljus stör stjärnhimlen. Markus får som han vill. Och Magnus som han inte vill, men som han behöver.

ELINOR

Mamma!

ELINOR

(Magnus kommer in, hon rusar fram.) Här kommer min författare! (Hon kramar om Magnus.)

MAGNUS

Champagne på förmiddagen, det är inget för mig. Men nu har den dunstat bort.

EVA

Vad gör Markus? Skall han åka hem?

MAGNUS

Han ville låna några av pappas verktyg. Om han får. Han är kvar ute i boden och plockar.

EVA

Han behöver inte fråga mig om lov. Varför frågar du?

ELINOR

Tänk att Markus, som är snickare... tänk att han behöver något som pappa har!

MAGNUS

(Till Elinor.) Det är skillnad på finsnickeri, som pappa ägnade sig åt. När han gjorde möbler. Och att bygga hus, som Markus gör.

EVA

Kommer han inte hit snart? (Hon sätter sig försiktigt.)

MAGNUS

Klart att han gör. (Till Eva.) Skall du inte gå upp och vila lite, före middagen?

EVA

Nej, jag väntar på Markus. Jag vill ha er här, alla tre.

ELINOR

När Markus och du var ute och gick på pappas mark... Har du visat honom var skatten ligger?

MAGNUS

Är det en skatt för dig? Det inte lika självklart... för honom. Fråga Markus vad han tycker!

EVA

Elinor, jag orkar inte höra talas om sagor längre. Jag är för gammal. Du har stirrat dig blind på stjärnorna.

ELINOR

Du är inte gammal, mamma. Men när du blir äldre, då behöver du sagorna! Jag har berättat sanningen. Det måste Magnus hålla med om...

MAGNUS

Om jag var en lika bra författare som du tror... Då skulle jag säga något begåvat. Men det kan jag inte: Hoppet är det första som överger människan. Därefter försvinner rädslan. Och till sist upphör tron på lyckan.

ELINOR

(Hon klappar händerna.) Vad var det jag sa? Du behöver inte anstränga dig. För att bli något som du redan är. Berätta om skatten nu!

EVA

Elinor! Magnus! Skall ni aldrig sluta bråka med varandra? Det har ni alltid gjort, ända sedan ni var barn.

MAGNUS

(Till Eva.) Vi bråkar inte. Jag är äldre än Elinor. (Han kramar Elinor som snabbt gör sig fri.)

ELINOR

Vad har det för betydelse? Nu, idag...

MAGNUS

(Till Elinor.) Alltså kommer jag aldrig att bli lika ung som du.

ELINOR

Ibland har du mera rätt än du fattar: Du går här ute och grubblar på dina kreativa problem. Med näsan i backen... Och gör dina upptäckter... som jag aldrig kommer i närheten av!

EVA

(Hon skrattar, hostar.) Elinor, du kan inte bli något annat än min enda dotter: Vad skulle det vara med mig, om jag inte hade dig?

MAGNUS

Då skulle du sitta ensam i huset. Utan att ha någon som tittade till stjärnorna.

ELINOR

Magnus, jag... Magnus! Jag går och ser vad Markus håller på med. (Hon går hastigt ut.)

EVA

(Hon skakar på huvudet.) Du är min äldste son. Men du blir aldrig min dotter...

MAGNUS

Jag förnekar inte mina misslyckanden... (Han tar upp boken från bordet.)

EVA

Du tänker för lite på oss andra: Du glömmer så lätt bort mig.

MAGNUS

(Han granskar bokens omslag.) Är det därför du läser i min bok? När du inte kan somna.

EVA

Jag har svårt att fånga sömnen. Den flyger in och ut. Därför använder jag dina ord istället.

MAGNUS

(Han ler.) Var det därför du inte var hemma så ofta? Du gick på dina politiska möten, kvällar och helger, ända till igår. (Han går bort till byrån, står, lutar armbågen mot den.)

EVA

(Hon suckar.) Det är underbart skönt att det är slut nu. Men jag undrade alltid vad du gjorde: Elinor och Markus, de hade sina företag. Men du var lärare, och höll på med din första bok.

MAGNUS

Men pappa... Han var hemma för det mesta. Så jag lät bli att åka till stan och träffa folk, för att få sällskap.

EVA

Krister forskade med framgång. Därför höll vårt äktenskap ihop. Och han blev professor.

MAGNUS

(Han skrattar svagt.) Så skulle pappa inte uttrycka sig: Vore han här, hade du fått höra honom protestera. Men du var med om att besluta... att kommunen skulle lägga ner skolan, där jag jobbade. När jag blev arbetslös, då fick jag ännu mer tid!

EVA

Jag kunde inte ta hänsyn till att du... Jag förutsåg inte att du skulle bli arbetslös. Inte så här länge! Fram till idag.

MAGNUS

Det fanns ingen anledning för dig att bry dig om mig. Bland alla andra, som blev arbetslösa. Men istället fick jag vara med pappa.

EVA

(Hon funderar kort, tyst, reser sig, går bort och smeker med handen över byrån.) Hjälpte du Krister... Jag undrade många gånger hur han kunde snickra möblerna här. Jag menar: hur han kunde hinna med dem, när han tog hand om sin karriär.

MAGNUS

(Han vänder ryggen mot Eva.) Vi ritade möblerna tillsammans. Sedan snickrade jag ihop stommen. Och så avslutade vi båda två med färg och lack. Så lärde jag känna pappa.

EVA

(Hon sätter en knuten näve mot byråns ovansida.) Att ni gjorde det... Att du inte berättat, utan gick bakom min rygg. Och igår var det min födelsedag. Igår...

MAGNUS

(Han vänder sig mot Eva.) Mamma, du är mycket äldre än jag. Och jag kommer aldrig ikapp dig, hur jag än försöker. Men avståndet minskar.

EVA

(Hon hostar omärkligt lite blod i näsduken.) Hotar du mig, med din ålder? Och påstår att du kan komma mycket längre än jag?

MAGNUS

Nej, men det var inte kul att bli arbetslös. Pappa och jag... vi kände oss tvungna, att inte lägga oss ner och dö för det.

EVA

(Hon ser sig om.) Alla människor som har beundrat byrån, matbordet, stolarna och skänken här. Och mitt skrivbord...

MAGNUS

Pappa och jag... vi gjorde ett skrivbord till mig också: Jag kunde inte sitta med en penna i handen jämt. Och vänta på att något skulle hända. På pappret framför mig. Jag blev tvungen att göra annat också. Något som syntes... med båda händerna. (Han smeker Evas huvud.)

EVA

Det är mitt fel att du blev arbetslös. Jag var delaktig i ett felaktigt beslut. Det var dumt.

MAGNUS

Kanske var det rätt att lägga ner min skola. Vad vet jag? Men dumheten är osynlig. Den går aldrig att underskatta. Dumheten är alltid dummare än alla fantasier om den.

EVA

(Hon kramar Magnus.) Nu låter du inte så intelligent åtminstone. Det gör ingenting, om du aldrig lyckas bli en bra författare.

MAGNUS

Varför skulle jag vilja bli det? Det enda jag är bra på... är att må dåligt utan att det märks.

EVA

Du behöver någon som tar hand om dig: Varför gifte du dig inte med den där kvinnan, som du gjorde med barn? Och blev lycklig med henne.

MAGNUS

(Han ruskar långsamt på huvudet.) Hon valde att göra abort.

EVA

Men du älskade väl henne?

MAGNUS

Hon valde att göra abort... Mot min vilja.

EVA

Det har ingen betydelse för känslorna! Om jag, när jag blev gravid första gången... Om den möjligheten funnits, lika säkert som idag...

MAGNUS

... då skulle du kanske ha gjort abort. Och då hade jag inte blivit född. Men det är mitt problem.

EVA

Var allvarlig, Magnus! Humor är inget för dig. Kärleken, och att hitta den om man kan... Det är den enda riktigt stora friheten alla människor har. Och måste ta vara på!

MAGNUS

Det märks att du är politiker, mamma. Förlåt, före detta politiker.

EVA

Du kunde ha gjort något annat: Jag valde... och du hade ditt val.

MAGNUS

(Han ler och smeker hennes överarm.) När jag ligger på rygg, är jag född, är jag död...

EVA

Du är löjlig ibland, Magnus. Livet är inte tomt, mellan födelsen och döden. (Hon sätter sig i trappan.)

MAGNUS

Jag är inte orolig för mig själv. Men du... du har ju inte ens brytt dig om, att husbocken ätit på huset i många år.

EVA

Det var Kristers sak att ta hand om huset! Han ritade och byggde i trä. Han gjorde sin version av de ryska lantställena han sett. När han forskade om vikingatågen österut.

MAGNUS

Pappa undvek alltid att störa dig: Han var den förste som märkte, när husbocken flyttade in här!

EVA

Istället för att ta itu med de verkliga problemen, så snickrade han möbler med dig!

MAGNUS

Då, när han inte ville ge dig flera bekymmer än du hade i politiken... då var han övertygad om att vi hade råd: Vi hade pengar att riva alltihop, trodde han. Och börja om på nytt. Och bygga upp allt igen. Så huset skulle stå där... nytt och i bättre skick än förr. Men han ville inte störa dig med sina planer!

ELINOR

(Hon kommer hastigt in.) Markus kommer snart, mamma. Han hittade flera verktyg som han inte sett förr, bland pappas grejer.

EVA

Det blir nog bra: Magnus kan gå ut, och visa Markus vad sakerna skall användas till.

ELINOR

(Till Eva.) Tyst, mamma! Sluta med att hacka på Magnus! Och förnedra och förringa honom.

EVA

Han har svikit mig, din bror Magnus... Jag är grundlurad. Du beundrar byrån här och skänken. Som du och jag trodde pappa gjort. Men det är Magnus som snickrat ihop dem.

ELINOR

(Hon blir överväldigad.) Jag visste det! (Hon kramar och pussar Magnus.) Jag hade rätt om dig! Men hur då, hur lyckades ni göra det tillsammans?

MAGNUS

Pappa var upptagen med sin forskning. Och jag har alltid bott här. Han visade mig hur han snickrade. Sedan ritade vi tillsammans han och jag. Därför blev det så. Att vi planerade, pappa och jag. Och jag byggde möblerna.

EVA

Ja, ja, nu kan jag inte bo kvar här. Magnus och Krister... Min man, den falske möbelsnickaren... De visste båda två att huset håller på att ätas upp av husbocken. (Hon ställer sig, tar tag i Magnus hår, luggar det lätt.) Men det sa ni ingenting om till mig!

MAGNUS

(Han tar lugnt bort Evas hand.) Markus och jag har kommit överens: Vi vet hur vi ska göra. Och du skall bo kvar här! Vi ordnar det praktiska... allt som behövs.

EVA

Jag tänker flytta in till stan. (Hon vänder sig från Magnus.) Elinor, du får hjälpa mig att hitta en lägenhet. Jag vill bo nära... där du har din.

MAGNUS

Huset går att renovera. Eller bygga om! Och byta ut det som måste bli nytt.

EVA

Jag fick aldrig veta, att du och Krister gömde husbockarna för mig. Jag kan inte bo kvar!

MARKUS

(Han kommer in med en full verktygsväska, visar.) Morsan, kolla här! Alla verktygen... jag visste inte ens att de fanns! Och att jag behöver dem. Perfekt för köket i en kåk som jag renoverar. Magnus har visat mig, vad han och farsan kunde...

EVA

Ta med dig allt du kan bära. (Till Magnus, tvärt.) Magnus, du får ta resten! Ta vad du vill ha. Gud så skönt det skall bli att komma härifrån, och flytta in till stan. Och bli av med mitt gamla liv.

MARKUS

Du behöver inte flytta, morsan. Magnus och jag har planerat hur vi ska slänga ut den djäkla husbocken. Medan du bor kvar. Husgrunden är okej. Det är en betongplatta på pålar. Sedan fixar vi till här nere. Och du kan ha hela övervåningen för dig själv. Trappan är det första vi byter ut!

EVA

Den saken blir det inget av med. Dessutom kostar det mera än det smakar. Åtminstone för mig: Jag trivs inte längre. Bra att ni är här alla tre, så ni vet. Nu går jag och lägger mig. (Hon går uppför trappan, tungt, långsamt. En kort stund senare ropar hon från övervåningen.) Elinor, kom upp hit och hjälp mig, är du snäll. (Elinor letar hastigt efter Evas bok, hittar den och springer med lätta steg upp till Eva.)

MAGNUS

Nu har du fått jobb, Markus: renoveringsjobb. Det är inget för mig.

MARKUS

Det skall bli kul. (Han tar upp några tunga guldstycken ur väskan, lägger dem på bordet.) Hur mycket tror du att guldets väger? Sju eller åtta kilo?

MAGNUS

Kanske elva kilo, enligt pappa. Men jag har ingen aning. Bara du är nöjd, blir jag glad.

MARKUS

Du har inte en fru och två barn att ta hand om...

MAGNUS

(Han sätter sig, känner att kaffekannen är varm, håller upp, och dricker.) Jag klarar mig själv. Det räcker.

MARKUS

Du är arbetslös. Kom ner på jorden, brorsan!

MAGNUS

Påstår du att jag inte är ödmjuk? Om du varit här oftare, och inte bråkat med pappa... Då hade vi inte tagit promenaden idag. För att du skulle komma ihåg var du växte upp.

MARKUS

(Han lägger ner guldstyckena i väskan.) Ja, ja, allt har en mening.

MAGNUS

Meningen med livet, är meningslösheten. Som du själv måste göra något åt...

MARKUS

(Han skrattar.) Som du vränger med orden: Du är en djäkla författare.

MAGNUS

Jag är ingenting för er, och allting för mig själv... och arbetslös.

MARKUS

(Han försöker upprepa Magnus ord.) Vad var det du sa? Meningen med livet...

MAGNUS

Meningen med livet... det är att du själv skapar din egen mening. Som ingen annan lyssnar på. Inte särskilt originellt tänkt...

MARKUS

Lägg av nu, Magnus! Du vet ju var du har mig, din brorsa. Varför glömmer du det ibland?

MAGNUS

Och vi har samma pappa. Det går inte att suddas bort. Om han fick veta att jag har plundrat en vikingagrav... för att rädda det här huset, då...

MARKUS

Det var du som hittade skatten, när farsan var med. Inte ens morsan och Elinor får veta något. Guldhjälarna och smyckena ligger kvar i stenröset...

MAGNUS

... och väntar på den dagen de måste tas fram. Men för pappa är jag en gravplundrare.

MARKUS

De här guldklumparna har inget historiskt värde. Men de betyder allt för oss: Vi behåller marken, det blir inget köpcentrum här. Och morsan kan bo kvar, så länge hon vill.

MAGNUS

Och du har en familj att dra in pengar till. Det har inte jag. Ska du åka hem nu?

MARKUS

(Han sätter sig bredvid Magnus, tar om hans axlar.) Nej, inte förrän du lovar att bli byggledare, när vi börjar renoveringen. Du blir perfekt, på alla sätt.

MAGNUS

(Han reser sig upp, ursinnigt.) Åk hem nu! Jag ska försöka glömma allt, som du har i din väska.

MARKUS

Brorsan, du är arbetslös och behöver jobb. Vi ordnar det lite snyggt: Jag anställer dig. Varenda krona för guldet skall gå till huset.

MAGNUS

Jag fortsätter att vara utan arbete. Det har fungerat bra hittills. Försvinn, innan jag glömmer att vi har samma pappa!

MARKUS

(Han reser sig, tar tag i Magnus skjorta, ruskar.) Jag tänker inte låta dig glida omkring här, med händerna i byxfickorna. Medan mina gubbar sliter med kåken!

MAGNUS

Så, den frie företagaren känner sig inte så fri. När jag är friare än du. Och struntar i pengar för egen del. (De snurrar runt i brottarkamp.)

ELINOR

(Hon kommer nerför trappan.) Vad gör ni? Skall ni aldrig bli vuxna? (Hon skiljer dem åt.) Markus, ta ditt ansvar. Du är starkare än Magnus: Du arbetar med din kropp hela dagarna. Utnyttja inte det nu!

MARKUS

(Han rättar till kläderna.) Brorsan är både starkare och svagare än du och jag förstått!

ELINOR

(Till Markus.) Du får använda dina krafter när du bygger om huset, istället: Mamma har insett att hon inte passar in i stan.

MARKUS

(Till Magnus.) Hörde du? Kärringen är inte galen, trots allt. Och du vill slippa jobba...

ELINOR

Vad är det med dig, Markus? Vi har ont om pengar, jag har inga. Och du försöker brotta ner din storebror...

MARKUS

Det behöver jag inte göra. När vi bodde hemma fick han alltid backa. Och det gör han nu också. När han kom med sin stora käft, då la jag honom på rygg och satte mig på honom. Och sa åt honom att ge upp.

ELINOR

(Trött.) Jaha, och det gjorde du Magnus?

MARKUS

Han vägrade ge upp. Fastän han låg under. Han sa till mig: ger du dig nu? När jag satt på honom och höll fast hans överarmar!

ELINOR

(Hon läger handen kort på Markus axel.) Det var ju ett trevligt barndomsminne. Ni får göra upp om det senare: Mamma har gått med på att sälja en del av skogen vi äger. Så vi får ihop till renoveringen.

MARKUS

(Till Magnus.) Vi bryter arm om saken! Vinner du, gör jag renoveringsjobbet gratis. Jag har inga ekonomiska problem nu! Eller hur Magnus? Och skogen får stå kvar...

ELINOR

Gör det då, barnungar! Huset kommer att byggas om i vilket fall som helst. (Ett ångestskri hörs från Eva. Elinor rusar uppför trappan.)

MARKUS

Sätt dig då, gravplundraren, så kör vi.

MAGNUS

Det här är inte på min nivå...

MARKUS

Just därför behöver du kämpa! (Han trycker ner Magnus i en stol vid bordet.) Fattar du inte att om Elinor tror att du vann... Då förlorar jag. Och hon tror att jag gör husjobbet gratis.

MAGNUS

(Han sitter med armarna i knäet.) Vi behöver inte göra oss löjliga mera. Vill du ha något att dricka? (Han börjar resa sig, trycks ner av Markus.)

MARKUS

Du måste verka trovärdig, när hon frågar. Det gäller både för dig och mig, eller hur? Och morsan... Kom igen nu! (Han sätter sig.)

MAGNUS

Det här är en parodi... en parodi på något jag aldrig skulle kunna skriva.

MARKUS

(De tar i varandras händer med armbågarna på bordet.) Vill du ha den snabba varianten, eller den långsamma? Om du orkar hålla emot.

MAGNUS

En pinsamhet ska gå över så fort som möjligt. Ju fortare den gör det, desto större är chansen, att den inte fastnar i minnet. (De börjar bryta arm.)

MARKUS

Skitbra sagt! Kom igen! (De tar i båda två.) Du är inte så klen som du ser ut. Nu får du rycket. (Han försöker, men får inte ner Magnus arm.)

MAGNUS

Först bråkade du med pappa, och nu ger du dig på mig.

MARKUS

Elinor har sin dataexamen, och du är utbildad lärare. Farsgubben tålde inte att jag ville bygga kåkar. Med mina händer. (Han flinar.) Men det gör jag nuförtiden.

MAGNUS

Han var stolt över dig. När du startade ensam... Och drev upp din byggfirma... Han höll alltid räkningen: Varenda gång du anställde nytt folk.

MARKUS

För farsan var det inte fint att bygga nytt och tjäna pengar. Så därför blev han professor i arkeologi.

MAGNUS

Om han visste att du är konkursmässig idag, med dina trettiofem anställda... Då skulle han inte bli glad.

MARKUS

När han höll på med sina utgrävningar i Ryssland, för att bli docent... När han kom hem, och jag kom hit med min gravida fru. Då tyckte han att jag fått storhetsvansinne. Och utvidgade firman för snabbt...

MAGNUS

(Han skrattar, tappar lite armstyrka, Markus böjer ner honom till hälften.) De få gånger du varit här ute... Då skyllde du på mamma, inte på ditt jobb: Du kom hit för att hon skulle få umgås med dina barn.

MARKUS

Tro inte att du är någon djävla budbärare: Gnäll inte! Du har alltid varit farsans gullegris. Och sedan kunde du bo gratis här utan att jobba. Hemma hos morsan... (Han tar i allt vad han orkar för att bryta ner Magnus arm, men misslyckas.)

MAGNUS

Man kan leda en häst till vatten, när den är törstig. Men aldrig tvinga en åsna att dricka.

MARKUS

(Han flinar.) Det där stämmer inte... (Magnus tvingar ner hans hand i bordet och vinner.) Fan du lurade mig! (De sitter stilla och pustar ut. Elinor kommer tankfullt sakta nerför trappan.)

MAGNUS

Sover mamma?

ELINOR

Ja, nu sover hon.

MAGNUS

Då kan du åka hem till dina barn, Markus.

ELINOR

(Sorgset.) Mamma ligger så stilla på rygg. Med din bok på sitt bröst. Hon hostar inte mera.

MARKUS

Jag går inte. För jag är ingen dålig förlorare. Vi måste fira att Magnus klädde mig i armbrytning. Och att jag skall bygga om huset, gratis! Det finns en flaska skumpa till i kylan.

ELINOR

Det tror jag inte på: Att Magnus är starkare än du...

MARKUS

Nuförtiden är det inte ofta som den starkaste vinner. (Han reser sig för att gå ut i köket.)

ELINOR

Du kan inte lämna oss här. Vi måste planera tillsammans.

MARKUS

Det gör jag bäst själv. Imorgon... på kontoret.

ELINOR

Du kan inte försvinna nu: Mamma är död! (Magnus reser sig, stirrar på Elinor och springer hastigt uppför trappan. Markus tänker följa efter, men hindras av Elinor.)

ELINOR

Låt Magnus ha en stund för sig själv, med mamma. (Markus sätter sig igen framåtböjd.)

ELINOR

(Hon ser ut genom fönsterrutorna, sökande.) Jag vet inte vad jag ska göra. Jag har nog aldrig vetat vad jag ska göra...

MARKUS

Fjanta dig inte. Det här var väntat. Och det har jag förberett mig på.

ELINOR

Livets största överraskning... det är när det tar slut. (Hon börjar gå runt, sakta.)

MARKUS

Äh, fastän solen skiner idag, har du ett paraply i garderoben. Som du vet behövs, när det kommer en regnskur.

ELINOR

Du har gått och väntat på mammas död! Och du har hoppats på den.

MARKUS

(Han tar fram sin mobiltelefon.) Elinor, du är min syrra: Därför förlåter jag dig. Vi måste ringa efter en ambulans. Så de kommer och hämtar morsan.

ELINOR

Låt Magnus vara ifred hos henne. En stund till...

MARKUS

Ska vi sitta här och vänta på honom?

ELINOR

Ja!

MARKUS

Är det bara Magnus morsa som har dött?

ELINOR

Eftersom du har väntat ut mammas död. Då kan du vänta lite till.

MARKUS

Fan ta dig! (Han reser sig.) Jag går och ringer efter en ambulans. Sedan vill jag ta adjö av morsan.

ELINOR

(Hon tar tag i Markus, knuffar ner honom i soffan.) Du stannar här!

MARKUS

Respekterar du ingen annan än dig själv?

ELINOR

Jo, men jag respekterar inte girigheten.

MARKUS

Ge dig nu! Vad fan håller du på med? Du sålde ditt företag till din före detta. Och fick miljoner för det. Hur många fick du? Berätta...

ELINOR

Du vet inget om mina pengar. Men ditt företag är färdigt för konkurs. Så du behöver jobb.

MARKUS

Bry dig inte, syrran. Magnus och jag bröt arm om saken: Jag skall renovera huset.

ELINOR

Du ljuger för mig! Magnus klarar aldrig av dig fysiskt. Du vill skaffa dig en ursäkt, så du kan komma hit igen. Och säga att huset är slut och färdigt... Det har gått åt helvete, för husbockens skull. Då måste det rivas: Vem vill bo här nu? (Hon sätter sig, gråter.)

MARKUS

Du har rätt: Jag har ingen anledning att göra något åt huset. När morsan är död! Men Magnus klädde mig i armbrytning, så...

ELINOR

Huset faller inte ihop på många år än. Men du kan riva det. Och bygga enligt planen du fick mamma att godkänna: Bostäder, köpcentrum och vägar med gatlyktor.

MARKUS

Nu hajar jag: Då kan du inte komma hit och se på stjärnorna. För gatlyktorna skymmer dem med sitt ljus. (Elinor stirrar på honom, reser sig ostadigt upp.)

ELINOR

Du borde ha hjälpt till för länge sedan. Och tagit bort husbocken. Saker du haft tid att göra och tänkte på, men aldrig gjorde: De kommer att jaga dig tills du dör.

MARKUS

(Han reser sig, tar tag i hennes överarm.) Du låter som Magnus: Det där kunde han ha sagt.

ELINOR

(Hon ger honom en örfil.) Saker du haft tid att göra, och tänkt på, men aldrig gjorde...

MARKUS

(Elinor sjunker ihop, gråter, han tröstar, tar i henne.) Jag gillade morsan lika mycket som du.

ELINOR

Hade jag inte donerat bort mina pengar, till observatoriet på Kanarieöarna... Då hade jag byggt upp ett nytt hus här: Exakt som pappa ritade det.

MARKUS

Låt skiten ruttna. Eller stå här i tjugo år till, innan det rasar. (Elinor försöker ge honom en örfil, men hejdar sig.) Magnus och jag har fixat finansieringen. Ikväll av alla jäkla kvällar... Men nu när morsan är död, spelar det ingen roll. Jag ger fan i vad som händer med kåken!

ELINOR

(Hon ser in i Markus ögon.) Markus... att du tyckte så mycket om mamma som du gör. Synd att hon inte får veta det.

MAGNUS

(Han kommer tungt och försiktigt nerför trappan, ser var han sätter fötterna.) Du hade rätt, Elinor. Mamma är död. Jag undrar hur det gick till... vad som hände med henne?

ELINOR

Vad säger du, vad menar du? Tror du hon åt något olämpligt igår kväll?

MAGNUS

(Han tar upp ett av glasen på bordet, ser efter om det är tomt och luktar.) Hade du inte med dig tre flaskor champagne, Markus? (Markus gör en jakande gest.) Jag går och hämtar den sista. Det skulle mamma ha velat: Att vi öppnar den nu. (Han går ut i köket.)

ELINOR

Vad pratar han om? Vad har hänt med honom? (Hon vill rusa efter Magnus, hindras av Markus.) Stå inte i vägen för mig! Rör mig inte. Vad har du gjort?

MARKUS

Jag har lagat trappan. Magnus och jag... Och jag stannade kvar här. Ett dygn längre än planerat...

ELINOR

Du behöver pengarna! Både jag och Magnus klarar oss utan.

MARKUS

Ta det lugnt! (Han föser ner henne i en stol.) Magnus går omkring med bläckfläckar på fingrarna. Tror du att det är en deckare han skriver?

ELINOR

Nej, det är sanningen. Vikingaskatten finns! Och det vet du också!

MARKUS

(Han går oroligt runt.) Magnus sanning är inte din sanning. Och definitivt inte min...

ELINOR

När han skriver har han rätt att skapa sin egen verklighet. För att du skall lyssna!

MARKUS

Och då tycker du allt är okej... Ska han avsluta sin berättelse med ett påstående? Att morsans död är mitt fel?

ELINOR

Den ende som vinner på mammas död, det är du!

MARKUS

Vad fan säger du? Magnus är ingen jäkla deckarförfattare. Så mycket fattar jag också. Utan att läsa mig till det... (Han är tårögd, stående, ser ut genom rutan han tryckte ut.)

ELINOR

Girigheten och habegäret har många ansikten. Det värsta du kan göra, är att dölja det för dig själv. Då mår du inte bra.

MARKUS

(Han sjunker ner i en stol, döljer ansiktet.) Jag bygger hus, som folk skall bo och arbeta i. Jag tar ansvar för mina byggen, när de är färdiga. Men varför får Magnus göra som han vill? Bara för att du tycker han skriver tillräckligt bra...

ELINOR

(Hon lyssnar uppmärksamt, hör Magnus prata, ropar.) Magnus, vem är det du pratar med? (Till Markus.) Varför tittade han i glaset? (Hon gör detsamma, luktar.) Och luktade...

MAGNUS

Han ville se om det fanns något kvar. Och känna doften.

ELINOR

(Hon reser sig, tar ömt i Markus.) Jag misstänker inte dig för någonting, Markus.

MARKUS

Halva min firma... folk har fått gå. Så jag är under rekonstruktion. Revisorn säger att det blir okej, om jag drar in jobb. Och det gör jag. Jag behöver inte det här...

ELINOR

(Hon sätter sig, lägger armen om Markus, ropar.) Magnus, vem pratar du med ute i köket?

MAGNUS

(Han kommer in med en flaska i ishink.) Öppna den här! (Han tar med sig glaset på bordet.) Jag hämtar fräscha glas. (Han går. I skuggorna står Krister, klädd i smoking.)

KRISTER

(Magnus stannar tätt intill honom.) Dina syskon klarar inte av Evas död. Gör du det?

MAGNUS

Livet är en tillfällighet. Och slutar som en sådan: Men början är inte lika överraskande, som slutet.

KRISTER

(Han skrockar roat.) En del fakta hanteras av många människor som obekväma påståenden. Som de gör allt för att förneka. Och det gör du också!

MAGNUS

(Han ler.) Pappa, du är så känslokall. Varifrån har du fått den egenskapen?

KRISTER

Tack detsamma, min son! (Han rör sig mot trappan. Magnus tar tag i honom.) Jag var säker på att Eva skulle dö ikväll. Nu måste jag gå upp till henne.

MAGNUS

Stanna kvar en stund!

KRISTER

Din mamma tog slut, när hon saknade en mening. (Han ler brett.) Precis som du, fast på ett annat sätt... I din berättelse om vikingaskatten... Du har varit färdig med den i mer än ett år.

MAGNUS

Jag har jobbat och skrivit om. Och ändrat, ända till idag...

KRISTER

Slipat på formuleringarna, ja. Men du har inte gjort något med innehållet: Jag har läst! Allt ligger öppet på ditt eget skrivbord. Vem som helst kan se det. Släpp det nu!

ELINOR

(Hon ropar.) Vem pratar du med, Magnus?

KRISTER

Elinor och Markus kanske läser det du skrivit. (Han skrattar lågt.) Kalla dem för dina närmaste sörjande! Om du vill... Eva kan ju inte ta del av dina ord längre.

MAGNUS

Tack, pappa. Men den publiken lever sitt eget liv. Skynda dig upp till mamma! (Han kramar om Krister kort.)

KRISTER

Jag vet att du inte gör det jag önskar. Men du kan lära dig att göra det du själv vill. (Han smyger uppför trappan.)

ELINOR

(Hon ropar.) Magnus, stå inte ensam och prata i mörkret. Kom hit nu!

MAGNUS

(Han kommer och ställer tre glas på bordet, öppnar flaskan.) Jag trodde inte att ni satt och väntade på mig! (Markus håller upp champagne, men glaset står kvar orörda. Han hittar kråkfjädern på golvet.) Varifrån kommer den här fjädern?

ELINOR

En kråka flög in genom fönstret.

MAGNUS

Genom dörren, menar du. (Han håller i fjäderns ände, med spetsen nedåt, släpper den flera gånger mot golvet. Fjädern virvlar runt.) Hur kunde den göra det? Dörren går inte att öppna. Om man inte vet hur man gör. Den står aldrig öppen...

ELINOR

Dörren var inte öppen.

MAGNUS

Det var det jag menade: Den är alltid stängd.

ELINOR

Markus visade mamma och mig hur fallfärdigt huset är. Han tryckte ut en ruta med handen. Och så kom kråkan in. Den hade suttit i körsbärsträdet utanför, och flög fel.

MAGNUS

Och sedan lagade Markus rutan?

ELINOR

Nej, det gjorde jag. Med ett par häftstift, som mamma gav mig.

MAGNUS

(Han tar ett glas, dricker hastigt upp allt.) Jag tar en promenad. Jag känner för att gå upp till tjärnen. Där vi fångade vattenödlor, när jag var liten.

MARKUS

Skål för tjärnens son... (Han tar ett glas och höjer det.)

ELINOR

Var tyst, Markus!

MAGNUS

Antingen låter vi huset förfalla, eller så bygger vi upp det igen. (Han börjar gå mot den kärvande dörren.) Jag behöver vara för mig själv en stund... (Han öppnar och stänger enkelt verandadörren och försvinner.)

MARKUS

Vi måste få hit en ambulans till morsan. Jag ringer. Annars får vi problem. (Han ställer ifrån sig sitt glas, reser sig upp.)

ELINOR

Hur kan du stöta bort Magnus så där? När mamma är död. Han kanske inte kommer tillbaka.

MARKUS

Äh, han är ingen jäkla deckarförfattare. Som lever på överraskningar. Men du kanske skall börja i den branschen: Det ger pengar att skriva om gåtor. Som du själv hittar på.

*****Ridå*****